

CURUPPUMULLAGE JINARAJADASA -
IZBOR ČLANKOV

CURUPPUMULLAGE JINARAJADASA

IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

CURUPPUMULLAGE JINARAJADASA

IZBOR ČLANKOV

Izbor člankov, izvorno objavljenih na spletni strani www.teozofija.info

Prva elektronska izdaja

Izbor člankov, prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: C. Jinarajadasa

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125631235

ISBN: 978-961-6561-69-3 (PDF)

CURUPPUMULLAGE
JINARAJADASA
IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Biografija in bibliografija</i>	5
<i>Osnove teozofije</i>	12
<i>Prihodnost Teozofskega društva</i>	15
<i>Kaj je delo teozofov?</i>	34
<i>Po smrti - kaj?</i>	48

Biografija in bibliografija

CURUPPUMULLAGE JINARAJADASA se je rodil leta 1875 na Ceylonu sinhalskim budističnim staršem. Ko je bil star trinajst let je srečal C. W. Leadbeatra, ki je bil takrat na Ceylonu, kjer je kot Olcottov zastopnik nadziral delo budističnega Teozofskega društva in izobraževalno gibanje, za katerega je bil odgovoren. Po nenavadni izkušnji je Jinarajadasa odšel z g. Leadbeatrom v Anglijo, kjer je ta skrbel zanj in za Sinnettovega sina. Tam je srečal tudi Madam Blavatsky.

Leta 1896 se je Jinarajadasa vpisal na St. John's College v Cambridgeu in štiri leta pozneje diplomiral iz orientalskih jezikov. Študiral je tudi pravo. Nato se je vrnil na Ceylon, kjer je postal predstojnik Buddhist Ananda College v Colombu, ki ga je ustanovil Leadbeater. A se je kmalu vrnil v Evropo in nadaljeval študij jezikov na univerzi v Pavii, v Italiji. Ob znanju francoščine je kmalu izpopolnil še italijanščino ter nato še španščino in portugalščino, jezika, ki sta mu kasneje prišla še kako prav, ko je redno obiskoval Latinsko Ameriko.

Leta 1904 je šel v Združene Države Amerike, kjer je ves svoj čas namenil predavateljskemu delu za društvo in ob tem postal zelo privlačen govorec

ter se posvetil še celemu nizu drugih opravil, ki so ga proslavila. Ker je bil ljubitelj umetnosti in lepote je Jinarajadasa promoviral ideal lepote v govoru, pisanju, vsakodnevnem življenju in tudi v obrti. Od leta 1923 do 1927 je bil tudi predsednik International Fellowship of Arts and Crafts.

V Adyarju je imel leta 1914 na Konvenciji vsa štiri predavanja, ki so pozneje izšla kot knjiga *Teozofija in sodobno mišljenje*. Četudi je tudi še kasneje pogosto potoval, pa je ostajal v Adyarju in običajno imel enega ali več predavanj na letni konvenciji. Leta 1916 se je poročil z Dorothy M. Graham, ki ga je nekaj let spremljala na njegovih popotovanjih.

Jinarajadasa je redno obiskoval – potoval je največ med vsemi predsedniki Teozofskega društva - Indijo in Burmo, večino Evropskih dežel, Javo, Avstralijo, Novo Zelandijo, Združene Držabve Amerike, Srednjo in Južno Ameriko, Britansko otočje, Mehiko, Kanado, Kubo, Puerto Rico, Ceylon, Japonsko, Singapur, Hong Kong, Saigon, itd. Mnoge države je obiskal večkrat ter vedno opozarjal na nujnost predanega služenja ali 'dela' za Teozofijo. Od leta 1921 do 1928 je bil v času predsedovanja Annie Besant podpredsednik društva. Zadnja leta njenega življenja je predano skrbel za dr. Besantovo. Ob njeni smrti pa je zavrnil možnost, da bi se potegoval za mesto predsednika, čeprav so ga mnogi silili k temu.

Nadaljeval je s svojimi popotovanji. Navzlic vojnim razmeram, se mu je uspelo gibati po svetu, nazadnje pa se je leta 1939 ustalil v Angliji in vzpostavil pomemben 'center' dela na 33 Ovington Square, London, S. W. 3., ki še vedno deluje.

Ko je leta 1945 umrl dr. Arundale, je bil g. Jinarajadasa izvoljen za predsednika in na tem mestu, navkljub slabemu zdravju, nadaljeval s svojim neumornim delom za društvo, katerega zgodovino je izjemno dobro poznal, kar razkrivajo njegove številne knjige in članki. Kot predsednik je bil skrbnik arhivov in poskrbel, da je bilo gradivo dobro ohranjeno, tako da so pod njegovim vodstvom skrbno shranili tudi dragocene H.P.B.-jine dnevnike.

Leta 1949 je g. Jinarajadasa v Adyarju spodbudil in vzpostavil School of the Wisdom (Šola modrosti), ki je pritegnila študente iz številnih dežel z željo, da bi se tovrstna srečanja nadaljevala. Trudil se je, da bi glavni stan društva znova postal center za študente in je v ta namen postopoma preurejal posestvo.

G. Jinarajadasa je napisal mnogo knjig, od katerih je med študenti najbolj priljubljena *First Principles of Theosophy*, ki je bila že večkrat revidirana in ponovno izdana ter prevedena v številne jezike. Privlačno napisan niz njegovih drobnih knjižic pa je predvsem usmerjen v daljno prihodnost.

Eno od njegovih posebnih zanimanj je bil 'Ritual of the Mystic Star,' ki ga je oblikoval leta 1917 in ga sedaj izvajajo zainteresirani člani v številnih ložah mnogih sekcij. Obred izvaja dvanajst mašnikov in je zasnovan kot 'oblika služenja za čaščenje in posvetitev' javnosti ter prinaša 'poseben prispevek k miru in blagoslovu za svet.' Okultna kemija je bilo drugo področje njegovega zanimanja, saj je bil zapisovalec jasnovidnih raziskovanj, ki sta jih dr. Besantova in škof Leadbeater namenila ustroju vseh kemičnih elementov in nekaterih spojin. Izdal je novo, revidirano izdajo knjige *Okultna kemija*, v kateri so objavljene te raziskave. Med drugim je veliko pozornosti namenil tudi delu International Co-Freemasonry ter se povzpел do najvišjih stopenj.

Umrli je 18. Junija 1953 po zapletih s sladkorno boleznijo in težavah s srcem.

Iz knjige Josephine Ransom *The Seventy-Fifth Anniversary Book of the T.S.*, 1950.

A New Conception of Theosophy	Novo pojmovanje teozofije
Abul Fazl and Akbar	Abul Fazl and Akbar
Action That Is Life	Delovanje, ki je življenje
Art and the Emotions	Umetnost in čustva
Art as a Factor in the Soul's Evolution	Umetnost kot dejavnik v razvoju duše
Avalokitesvara	Avalokitesvara
Beauty That Is Joy	Lepota, ki je radost
Brotherhood and Religion	Bratstvo in religija
Buddha and His Message	Buda in njegovo sporočilo

Character Building through Art	Izgradnja značaja preko umetnosti
Christ and Buddha and Other Sketches	Krist in Buda ter drugi orisi
Conditions after Death	Pogoji po smrti
Cosmic Origins	Kozmični izvori
Did Madame Blavatsky Forge the Mahatma Letters?	Ali je Madam Blavatsky potvorila pisma Mojstrov?
Discourses on the Bhagavad Gita	Pogovori o Bhagavad Giti
Divine Vision	Božanska vizija
Early Teachings of the Masters 1881-1883	Zgodnja učenja Mojstrov, 1881-1883
Ethics and Philosophy	Etika in filozofija
First Principles of Theosophy	Osnovna načela teozofije
Flowers and Gardens - a Dream Structure	Cvetje in vrtovi - sanjski stroj
Fundamentals of Theosophy	Osnove teozofije
Gautama the Buddha	Gautama - Buda
God's Plan and Those Who Direct It	Božji načrt in Tisti, ki ga vodijo
God's Plan Which Is Evolution from a Theosophical Viewpoint	Božji načrt, ki je s teozofskega zornega kota evolucija
Gods in Chains	Bogovi v verigah
Golden Book of the Theosophical Society	Zlata knjiga Teozofskega društva
How We Remember our Past Lives	Kako se spominjamo preteklih življenj
H.P.B. And H.P. Blavatsky	H.P.B. in H. P. Blavatsky
Help Nature and Work with Her	Pomagajte naravi in delujte skupaj z njo
How We Remember our Past Lives	Kako se spominjamo preteklih življenj
I Promise: Talks to Young Disciples	Obljubljam: predavanja mladim učencem
In His Name	V Njegovem imenu
Islam and Other Faiths	Islam in druge veroizpovedi
K. H. Letters to C. W. Leadbeater	Pisma K. H. C. W. Leadbeateru
Karma Less-ness: Theosophical Essays on Art	Brez-karmičnost: teozofski eseji o umetnosti
Lecture Notes	Beležke s predavanj
Life! More Life!	Življenje! Več Življenja!
Love That Is Strength	Ljubezen, ki je moč
Man in Life and in Death from a Theosophical Viewpoint	Človek za življenja in smrti s teozofskega zornega kota
Mediator and Other Theosophical Essays	Posrednik in drugi teozofski eseji
Meeting of the East and the West	Srečanje vzhoda in zahoda
Music as the Synthesis of the Emotional and Intellectual Activity	Glasba kot sinteza čustvene in intelektualne dejavnosti

Nature's Message of Beauty from a Theosophical Viewpoint	Sporočilo lepote narave s teozofskega zornega kota
New Humanity of Intuition	Novo intuitivno človeštvo
Occult Investigations	Okultne raziskave
Personal and Impersonal God	Osebni in neosebni bog
Practical Theosophy	Praktična teozofija
Proclamation of the India's loyalty to the Empire	Izjava o lojalnosti Indije imperiju
Races and Sub-Races	Rase in pod-rase
Science	Znanost
Science and the Divine Mind	Znanost in božanski um
Some Famous Children of India	Nekateri znameniti otroci Indije
Spiritualism and Theosophy	Duhovnost in teozofija
The Bhagavad Gita	Bhagavad Gita
The Destiny of the Latin Peoples	Usoda latinskih ljudstev
The Divine Vision of Man, Nature, and God	Božanska vizija človeka, narave in boga
The Evolution of Animals from a Theosophical Viewpoint	Evolucija živali z zornega kota teozofije
The Evolution of Consciousness from a Theos. Viewpoint	Evolucija zavesti z zornega kota teozofije
The Evolution of Life and form From a Theosophical Viewpoint	Evolucija življenja in oblike z zornega kota teozofije
The Evolution of Life from a Theosophical Viewpoint	Evolucija življenja z zornega kota teozofije
The Evolution of Matter and Force from a Theosophical Viewpoint	Evolucija materije in sile z zornega kota teozofije
The Future of Brotherhood	Prihodnost bratstva
The Future of the Theosophical Society	Prihodnost Teozofskega društva
The Great War	Velika vojna
The God Without and the God Within	Bog zunaj in bog znotraj
The Hidden Work of Nature	Skrito delovanje narave
The History of Reincarnation	Zgodovina reinkarnacije
The Idealism of Theosophy	Idealizem teozofije
The Ideals of Freemasonry	Ideali prostozidarstva
The Inner Government of the World from a Theosophical Viewpoint	Notranja vlada sveta z zornega kota teozofije

The Invisible Worlds from a Theosophical Viewpoint	Nevidni svetovi z zornega kota teozofije
The Kingdoms of Life from a Theosophical Viewpoint	Kraljestva življenja z zornega kota teozofije
The Law of Karma from a Theosophical Viewpoint	Zakon karme z zornega kota teozofije
The Laws of Reincarnation from a Theosophical Viewpoint	Zakoni reinkarnacije z zornega kota teozofije
The Law of Renunciation	Zakon odpovedi
The Message of the Future	Sporočilo prihodnosti
The Moors in Spain	Mavri v Španiji
The Nature of Mysticism	Narava misticizma
The Path of Discipleship from a Theosophical Viewpoint	Pot učenja z zornega kota teozofije
The Perfect City of Man and Of God	Popolno mesto človeka in Boga
The Personality of H.P. Blavatsky	Osebnost H. P. Blavatsky
The Planetary Chain	Planetarna veriga
The Principle of Beauty	Načelo lepote
The Problem of Religion and Philosophy	Problem religije in filozofije
The Religion and Philanthropy of Freemasonry	Religija in človekoljubje prostozidarstva
The Rise and fall of Civilizations from a Theos. Viewpoint	Vzpon in padec civilizacij z zornega kota teozofije
The Ritual Unity of Roman Catholicism and Hinduism	Ritualna združenost rimo-katolicizma in hinduizma
The Search for Reality	Iskanje realnosti
The Smaller Buddhist Catechism	Mali budistični katekizem
The Spiritual Factor in National Life	Duhovni dejavnik v življenju naroda
The Teacher and the Child	Učitelj in otrok
The Teachings of Krishnamurti	Krišnamurtijeva učenja
The Theosophical Basis of Art Expression	Teozofski temelj umetnostnega izražanja
The Vision of the God-Man	Vizija božanskega človeka
The Vision of the Spirit	Vizija duha
The Work of the Christ in the World Today	Delovanje Krista v današnjem svetu
The Work of the Triple Logos from a Theosophical Viewpoint	Delovanje trojnega Logosa z zornega kota teozofije
The World as Idea, Emotion and Will	Svet kot ideja, čustvo in volja

Theosophical Outlook	Teozofski pogled
Theosophy and Art	Teozofija in umetnost
Theosophy and Higher Civics	Teozofija in višje državništvo
Theosophy and Modern Thought	Teozofija in sodobno mišljenje
Theosophy and Reconstruction	Teozofija in obnova
Theosophy and the Destiny of Humanity	Teozofija in usoda človeštva
Theosophy and the Modern Search for Truth	Teozofija in sodobno iskanje resnice
Theosophy and the Problem of Heredity	Teozofija in problem dedovanja
Ventures in Verse	Pustolovščine v pesništvu
What Shall We Teach?	Kaj bomo učili?
What is the Work of Theosophists?	Kaj je delo teozofov?
Why Not Be a Theosophist?	Zakaj naj ne bi bil teozof?
Women in Freemasonry	Ženske v prostozidarstvu
Yoga True and False	Prava in lažna yoga

Odlomek iz nastopnega govora ob izvolitvi za predsednika Teozofskega društva, 17. februar 1946

O modrosti je Salamon rekel, da “Blago ureja vse stvari.” Modrost je moč ... Vsak teozofski krog bi moral postati mogočna enota, ki poraja ideje, še posebej ideje, ki jih danes potrebuje svet, da bi lajšale boj za obstanek. Vzemite, na primer, mogočno in dinamično idejo, ki predstavlja naše “osnovno povelje,” o Univerzalnem Bratstvu človeštva. Predstavljajte si svet, ki ga povečini naseljujejo ženske in moški, ki ne da le verjamejo, ampak so tudi dejansko odkrili resnice, vrojene v tem načelu; ali bi se potem ženska ali moški sploh spraševala, kateri rasi pripada nekdo drug, kateremu Bogu se priklanja? Kako bi takšni civilizaciji sploh lahko prišlo do vojn? Kako bi sploh lahko obstajala takšna razlika med revščino in neobčutljivim razkošjem? Vsa naša teozofska preučevanja so torej le spremljava, dodelava skladij, veličastne pesnitve o Združenosti, ki odmeva skozi vesolje in povezuje angela in človeka, zver in rastlino, v en sam radosten objem.

Osnove teozofije

Vsem ljudem se dogaja, da si začnejo v določenem obdobju svojega življenja postavljati vprašanja: “Od kod prihajam?” “Kam grem?” Včasih, če so zelo trpeli, se sprašujejo tudi: “Ali je to življenje zgolj naključje?” “Ali v svetu sploh vlada pravičnost?” “Ali obstaja Bog?”

Odgovore na ta vprašanja nudijo velike religije; nekatere odgovore ponujajo tudi sodobne znanstvene teorije. Vendar pa ti odgovori ne zadovoljijo povsem vseh ljudi. Če zadovoljijo razum, pa pogosto ne zadovoljijo srca. Ko pa zadovoljijo srce, pogosto ne prepričajo razuma. Tako se dogaja, da najdemo v vsaki deželi, navkljub rešitvam, ki jih ponujajo religija, filozofija in znanost, moške in ženske, ki iščejo bolj logično in bolj navdihujočo rešitev. Prav tem prinaša Teozofija posebno sporočilo.

Teozofija je izbor zelo starih idej. Nekatere od teh so prisotne v religijah in filozofijah Indije, Kitajske, Egipta, Grčije, Palestine in Arabije. Druge prihajajo iz odkritij znanstvenikov, tako preteklih kot sodobnih. Teozofija se ne predstavlja kot razodetje ali dogma; ne ponuja se vam kot verovanje, ampak kot predmet preučevanja in presojanja. Kateri so potem takem glavni nauki Teozofije.

Prvič, da vesolje ni zgolj prostor, v katerem naključno delujejo naravne sile. Vsak dogodek, ki se je pripetil od začetka časa, se je odvil v skladu z določenimi zakoni, ki so vrojeni v vesolju. Ti zakoni so izrazi Zavesti. Vse, kar obstaja, od elektrona do največje zvezde, je prepojeno z Zavestjo.

Ta temeljna Realnost je tako daleč onstran našega dosega, da so jo modreci in svetniki poimenovali s protislovnimi izrazi. Mnogi so jo poimenovali "Bog," drugi pa Zakon, Nebesa, Veliki Arhitekt, Evolucija. Vsak človek se mora, v skladu s svojo nravjo in izkušnjo, odločiti, kako bo gledal na to Zavest, ki usmerja vsako stvar. Recimo, da jo mi imenujemo Bog.

Naslednja velika resnica je ta, da narava Boga prebiva v vsakem moškem in ženski. Mi nismo ta telesa, ki umrejo; to so le naša oblačila, ki jih nekaj časa nosimo, nato pa odložimo. Mi smo nesmrtni duše. Popolnost Boga prebiva tudi v nas, kajti mi "živimo, se gibljemo in bivamo" v Njem. Vendar pa se mi ne zavedamo naše Božanske Narave, dokler se za njo ne prebudimo.

Rodimo se zato, da bi uresničili našo resnično naravo. Naše rojstvo je kot vstop v delavnico ali laboratorij, kjer z delom počasi razvijamo naše sposobnosti. Vendar pa ni mogoče uresničiti Božanske Narave v nas z izkušnjami enega samega življenja. Zato se vedno znova in znova utelesimo. Vstopamo v življenje, se rodimo, rastemo, delujemo, zaključimo naše delo in se vrnemo. Naš povratek je smrt. Po počitku v nebesih, kjer rastemo z uresničevanjem radosti, ki smo jih načrtovali, vendar pa nismo dosegli, se znova rodimo, bolj čisti, močnejši, modrejši, da bi znova delovali in postali bolj usposobljeni v mišljenju, čutenju in delovanju. To je Reinkarnacija.

Ko živimo in delujemo, včasih uspemo, včasih ne. Delamo dobro in delamo zlo. Vodi nas naš altruizem, ali pa naša sebičnost. Ko delamo zlo, ustvarjamo neskladje v univerzalni skladnosti, tako da moramo ponovno vzpostaviti to skladnost. Zlo delo mora biti uravnovešeno z dobrim delom; dobro delo mora biti preoblikovano v bolj daljnosežno dobro. Ta proces sejanja in žetve se imenuje Karma. To je zakon ponovne vzpostavitve tega, kar človek sproži z vsako svojo mislijo, besedo in dejanjem.

Ker so naše duše božanske, so vse duše enakovredne. Obstajajo mlade in stare duše, vendar pa so vse bratje. Navkljub vsem razlikam - ob rojstvu, po zmožnostih, v okolju, po rasi, prepričanju, spolu, kasti ali barvi kože, v dobroti ali zlonamernosti - vsi ljudje tvorijo nedeljivo bratstvo. Vsi mi, veliki ali majhni, nevedni ali modri, tvorimo verigo; in močnejši rastejo s pomočjo slabotnejšim. Bratstvo je zakon rasti vseh ljudi.

Toda to Bratstvo se širi na vse - živali, ptice, ribe, celo rastline, gore in morja. Mi rastemo z združenostjo z vsemi stvarmi. Božanska Narava, ki je latentna tako v njih kot v nas, pomaga naši vrojeni Božanskosti, da razvije vso svojo lepoto.

Obstajata dve večni skrivnosti: skrivnost Boga in skrivnost Človeka. Vse, kar predpostavljamo v zvezi z Bogom: dobrot, svetost, resnica in lepota, prebiva tudi v človeku. Religija, filozofija, znanost, umetnost, trgovina, industrija, človekoljubje, vse to so kanali, vzdolž katerih Božanska Narava razkriva svojo Lepoto. Naša človeška narava pa se vzpenja k Božanskosti z rastjo kreposti in sposobnosti, ki so povezane s temi kanali.

Teozofija pomeni Božanska Modrost. To je izraz načina, na katerega deluje Božanski Um. Mi rešimo vsa vprašanja, ko enkrat razumemo "Božanski načrt, ki je Evolucija." To razumevanje je dediščina vsake duše. Vendar pa ga poseduje le, če se nauči biti brat vsemu, kar živi, kajti "ljubeče delovanje je Božanska Modrost na delu; in tisti, ki deluje ljubeče, bo neizogibno dosegel Modrost."

Prihodnost Teozofskega društva

Predavanje na teozofski konvenciji v Benaresu decembra 1930

Prijatelji,

gotovo je aksiom, da je blaginja Teozofskega društva odvisna od teozofov, ki sestavljajo njegovo članstvo, in očitno je, da je nadalje odvisna od tega, kakšno je njihovo razumevanje teozofije. Kakršna je teozofija in kakršni so teozofi, takšna bo narava društva. Če lahko opredelimo teozofijo, potem lahko rečemo, kakšni bi morali biti teozofi, in preko tega, kakšna bi morala biti idealna narava društva.

Društvo sedaj deluje že 55 let in je dandanes sestavljeno iz 46 nacionalnih društev. Teozofska literaturo imamo v številnih jezikih in teozofski predavatelji se prav tako v mnogih jezikih trudijo predstavljati, kaj je teozofija. Društvo ima svoj Statut, to je, deluje v okviru določenih določenih pravil. Ta Statut nam daje cilje društva, v njem pa so tudi pravila, ki obravnavajo izvajanje nujnih poslov.

Zanimivo dejstvo je, da v edinem dokumentu, ki povezuje vse člane društva iz vseh dežel, to je, v Statutu Teozofskega društva, beseda teozofija sploh ni omenjena. V skladu z našim Statutom, društvo ne obstaja zato, da bi kot filozofijo društva razglašalo to, kar svet imenuje teozofija; društvo

ne obstaja zato, da bi razglašalo resnico katerekoli religije ali katerekoli filozofije. Zakaj potem obstaja društvo? Njegove namere so določene v njegovih treh Ciljih, ki bi jih lahko povzeli na naslednji način: prvič, promovirati Bratstvo; drugič, opogumljati ljudi, da iščejo Modrost; in tretjič, odkrivati Boga v človeku.

Iz tega izhajata dva problema. Prvi je splošen problem, kaj je teozofija, in drugi poseben problem, kakšna bi morala biti narava Teozofskega društva. Predlagam, da najprej obravnavamo prvi, splošen problem - na kaj mislimo s teozofijo, kašna je njena definicija?

Prva zabeležena raba besede teozofija je povezana s Proklusom, v petem stoletju našega štetja. Ko on govori o "teozofiji tujcev," jo očitno v svojih mislih postavlja v nasprotje s teozofijo Grkov. Od časov Neo-platonikov torej beseda označuje neko vrsto notranjega mističnega znanja, ki so ga posedovali filozofi in mistiki, in še posebej neko vrsto znanja, ki ga ljudem na splošno ni razodela tedanja religija.

To pojmovanje teozofije ali Božanske Modrosti, ki ga najdemo med gnostiki, je povsem isto kot to, ki ga najdemo pri nas v Indiji, med našimi filozofi. Brahma Vidya, vedenje o Brahmanu, lahko razglašajo le tisti, ki "poznajo Brahmana." Ti učitelji, iz mističnega nasledstva *Guruparampara* ali apostolskega nasledstva, prenašajo svoje znanje z Guruja na učenca. Vsak, ki prenaša tradicionalno znanje, dodaja nekaj svojih lastnih odkritij v zvezi z naravo Brahmana.

Ko obravnavamo sodobno teozofijo, moramo začeti z izborom idej, ki so jih podali tisti, ki se imenujejo Mojstri Modrosti. Leta 1875 je z njihovim navdihom Madam Blavatsky začela s teozofskim gibanjem. Društvo je bilo zasnovano zato, da bi bila učenja, ki so ji jih predali v zvezi s širšo vizijo življenja, lahko predana celotnemu svetu. Mojstri sami so ob predajanju učenja poudarili, da to, kar pravijo, ni nekaj novega. Tako so rekli: "To je Starodavna Modrost, dandanes vam jo znova predajamo." Toda, ker so predali učenje, lahko rečemo, da se je sodobna teozofija začela z neke vrste

razodetjem. Toda, če bi rekli, da je teozofija sestavljena le iz razodetja, le iz učenja, ki so ga predali Mojstri, potem po mojem mnenju ta izjava ne bi bila točna.

Jaz mislim, da ji je potrebno, ker je teozofija Božanska Modrost, ki obravnava naravo Boga in naravo človeka, z zaporednimi generacijami neizogibno dodajati to Modrost. Ko se vesolje razvija, najsi v skladu z Božanskim Načrtom ali ne, mora teozofija ali Modrost o tem vesolju tudi rasti.

Popolnoma res je, da imamo določene velike ideje, ki so izšle iz mysticizmov preteklosti kot jedro teozofije. Toda to je le jedro. Teozofija raste z vsako novo generacijo. Vsak od vas, vsako človeško bitje, ki presnovi eno samo življenjsko izkušnjo, s tem nekaj doda k teozofiji. Kajti človekova izkušnja je izjava njegove zavesti o odnosu med njim in Absolutnim; in ker je vsak človek drugačen od vseh drugih, ima njegova izkušnja neko prvino, ki jo je mogoče dodati k celotni vsoti izkušnje, ki jo imenujemo teozofija. Zato se teozofija večja, raste iz dobe v dobo; in vsi mi, tudi najmlajši člani Društva, ne, še več, vsak, ki živi v tem svetu, celo kuliji (orientalski delavci, op.p.) na ulicah, nekaj dodajajo k teozofiji kot Popolni Modrosti.

Še več, če je teozofija Modrost, potem je vsaka oblika znanja del te Modrosti. Zato je zame vsako odkritje sodobne znanosti neločljivi del teozofije. Vse, kar odkrivajo naši znanstveniki v laboratorijih, je teozofija, in bolj ko poznam ta odkritja znanstvenikov in njihova razmišljanja, bolj razumem teozofijo, ki jo najdem v teozofskih knjigah. Celo še več, vsaka oblika resnice, ne le v religiji in znanosti, ampak na vsakem področju človekovega delovanja, je zame teozofija. Zato jaz odkrivam teozofijo tudi v tistem velikem področju, ki jo imenujemo Umetnost, in si ne znam predstavljati teozofijo drugače kot le tako, da prežema vse dejavnosti umetnikov sveta; da vsa ta subtilna objavlanja človeškega Duha, ki jih imenujemo Umetnost, razkrivajo teozofijo.

Zato teozofija raste in mora vedno neizogibno rasti. In rezultat tega je, da ne more noben človek opredeliti, kaj je teozofija. Vendar pa lahko rečete:

“Ali ne predavate o teozofiji? Ali ne potujete iz dežele v deželo in predavate o teozofiji, pripovedujete ljudem, kaj je teozofija?” Da, toda, ko poskušam opravljati to delo, da ljudem nekaj povem o Modrosti, v mojem umu ostaja neka zadržanost. Jaz razkrivam le majhen del tega, kar sem odkril o teozofiji. Nikoli nisem imel namena, da bi bil neke vrste razglaševalec vsega tega, kar je teozofija. Lahko vam zagotovim, da sem včasih v zadregi, ker moram biti med predavanjem do določene mere dogmatski, da bi bil jasen in natančen, in da se zato ne morem izogniti temu, da ponujam učenje tako, kot da bi vsi teozofi predani mojemu pogledu na to učenje.

Dejansko najdemo v tako-imenovanih priročnikih in učbenikih ter v splošni literaturi teozofskih avtorjev, številne vrste teozofije. Prav gotovo raziskovalcem priporočamo izbor knjig, ki jim bodo najbolj v pomoč pri njihovem razumevanju teozofije. Toda takšen seznam je predan zgolj kot najbolj primeren po presoji nekaterih. Vsak takšen seznam je neizogibno vprašljiv, in prav je tako. Vsak seznam knjig, ki ga izda neka organizacija ali skupina študentov kot “najbolj primernega za študij,” bo vedno vprašljiv. Pa vendar, kot praktična organizacija teozofov, ki deluje za to, da bi svet razumel določena načela Modrosti, moramo nekaj ponuditi. Po drugi strani pa je prav, da se ob tem soočamo z vprašanjem: “Ali ste prepričani, da ponujate najboljše knjige?” Kdo nam bo povedal, kaj je teozofija, če že zaradi same narave Brahma Vidye, Božanske Modrosti, nima nihče pravice reči: “To je resnica, in nič drugega.” Kako naj ponudimo katerokoli knjigo ali nek seznam knjig, ki bo ostal za vedno najboljši?

Zato je edina rešitev ta, da vsak raziskovalec prebira, posluša in odkriva, ne to, kar je teozofija Annie Besant, teozofija Madam Blavatsky, ampak, kar je njegova lastna teozofija. Spomnili se boste, kaj je bilo v Indiji povedano: “Dvignite se, prebudite se, iščite Velike in pridobite razumevanje.” Toda, čigavo razumevanje? Razumevanje Učiteljev? To gotovo ni bil pomen v ozadju teh besed. Iščite Učitelje in poslušajte, vendar pa pridobite svoje lastno razumevanje; kajti le ko odkrijete svojo lastno teozofijo, prvič postanete do neke mere resnični teozof.

Logični rezultat tega, kar pravim, je naslednji. Obstaja prav toliko teozofij kot je članov društva; še celo več kot to, obstaja prav toliko teozofij kot je v tem svetu človeških bitij. To je razlog, zakaj jaz, medtem ko prebiram določene knjige, ki so obravnavane kot teozofske, prebiram tudi knjige o znanosti; zakaj prebiram tudi knjige o poeziji, hodim iz muzeja v muzej in si ogledujem slike in kipe ter s koncerta na koncert; in zakaj še posebej hodim v mesta, kjer trpijo revni. Kajti na vseh teh krajih najdem kakšen stavek Božanske Modrosti.

Medtem ko imamo danes izbor resnic, ki jih imamo za teozofijo, pa moramo še vedno odkriti precej resnic. Da bi dosegli ta rezultat, moramo imeti na razpolago nek fond znanja, s katerim lahko začnemo - v prvi vrsti vse pretekle tradicije. Te je v svojem delu *Odstrta Izida* prvič povzela Madam Blavatsky. Prav gotovo sem mnenja, da to, kar imenujemo "tradicija," vsebuje del Modrosti. Zato je, ko kjerkoli obstajajo živi učitelji, ki so pripravljeni učiti o kateremkoli vidiku Modrosti, tudi to del Modrosti. Tako je takšno delo kot je Sinnetov *The Occult World* (Okultni svet), ki vsebuje učenja, ki so jih predali Mojstri, tudi del teozofije. S preučevanjem tega, kar razkrivajo živi učitelji, Veliki, odkrivamo več o teozofiji, ki obstaja v tradicijah.

Še več, kjerkoli obstaja nek član društva, ki z lastnimi sposobnostmi raziskuje nek vidik Narave, je to zame nek dodaten način večjega razumevanja teozofije. Vzemite na primer tiste precej posebne raziskave Annie Besant in C. W. Leadbeatra preteklih zapisov, raziskave, ki sta jih izvedla s pomočjo jasnovidnosti. Vzemite tudi njune druge raziskave v zvezi z naravo atoma. Zame, ki sprejemam dejstva, ki sta jih zabeležila, njune raziskave prav tako prispevajo k izboru znanja, ki bi ga morali sprejeti kot teozofijo.

Ne želim reči, da mora vsak verjeti, kar nekdo drug razglša za resnico. Toda, če je človek iskren iskalec resnice, potem ne bi smel iskati le v preteklosti, preučevati le to, kar učijo Veliki, ampak pogledati, ali ni morda to, kar so odkrili moški in ženske na njegovem lastnem nivoju, ali so mislili,

da so odkrili, tudi resnica. Še več kot to, če naj bi prejeli še več teozofije, potem mora vsak od nas odkriti ta več s pomočjo meditacije, opazovanja življenja in predvsem z opazovanjem delovanj svojega lastnega srca. Kajti ni otroka, ki ne bi razodeval nekaj teozofije, niti enega samega stremečega bitja, ki ne bi razumelo nekaj o Popolni Modrosti.

Tako mora biti vsak od nas tako raziskovalec Modrosti kot tudi tisti, ki pripeva nekaj k nje nadaljnjemu odkrivanju. Ta dva aspekta sta povezana. Bolj ko raziskujemo, bolj odkrivamo tisto v nas, kar lahko podarimo. Toda, več kot lahko podarimo, ne glede na to, kako je to skromno, kajti to, kar imamo mi za resnično, je lahko tudi zmotno, več Modrosti bomo našli. Po mojem mnenju bi morala biti drža teozofa ta, da neustrašno razišče vsak problem, tako da ne bi bilo kraja na zemlji ali peklu ali nebesih, ki ga ne bi raziskal, da bi lahko odkril Popolno Modrost.

Ko raziskujemo takšno idealno iskanje resnice, naj omenim napako, ki jo počnemo kot teozofi. Ta se je zgodila pred štiriindvajsetimi leti, ko so naši člani odkrili, da je imel C. W. Leadbeater določene, precej osupljive ideje v zvezi s problemom spolnosti, ki vpliva na ljudi. Očitno je problem spolnosti eden od najbolj, če že ne najbolj akuten problem, s katerim se sooča človeštvo. In v zvezi s tem problemom mi, kot teozofi, ne ponujamo večje razsvetlitve kot tisti, ki niso odkrili teozofije. Razlagamo, da je vsak problem v vesolju mogoče rešiti v luči teozofije, vendar pa v zvezi s problemom spolnosti ostajamo nemi.

Nobene potrebe ni bilo, da bi kdorkoli sprejel C. W. Leadbeatrove ideje kot pravilne; vendar pa je obstajala potreba po prepoznavanju, da obstaja velik problem, ki ga morajo rešiti teozofi, pa čeprav jim je bil predstavljen na osupljiv način. To pa je prav tisto, kar naši člani niso storili. Pomešali so dve stvari - C. W. Leadbeatra kot posameznika in njegove ideje v zvezi z velikim problemom. Teozofska vest je bila šokirana in celoten problem spolnosti je bil potisnjen v ozadje. C. W. Leadbeater je odstopil in vsak, ki je rekel to, kar sem tudi jaz in nekateri drugi, da ima član društva pravico ostati v društvu ne glede na svoje ideje, je bil takoj označen in obrekovan

kot da podpira Leadbeatrove ideje. Morda je za nekatere med vami nekaj novega, da sem bil zaradi tega stališča - da društvo ni naredilo prav, da je prisililo C. W. Leadbeatra k odstopu - tudi jaz izključen iz društva. Seveda sem bil kasneje ponovno sprejet. Toda dejstvo, da so teozofi, potem ko so izključili človeka kot nevrednega, da bi ostal v društvu, kasneje izvolili za njegovega podpredsednika, kaže na to, da je presoja teozofov podobna presoji ne-teozofov, ko ti izgubijo glavo.

Torej, vse to omenjam zato, ker smo imeli priložnost, da raziščemo problem spolnosti, pa je nismo izkoristili. Vsi, še posebej tisti, ki so pozneje ožigosali C. W. Leadbeatra, niso dvomili v njegovo jasnovidnost do trenutka, ko so se seznanili z njegovimi idejami v zvezi s problemom spolnosti. Verjeli so v njegov psihizem in navajali njegova besedila o astralni in devachanski ravni, o miselnih-oblikah, o življenju po smrti, itd. Domnevno je on lahko videl nevidno in bi nam tako lahko pomagal razumeti problem spolnosti, njegove vzroke in učinke, kakor jih je mogoče videti iz nevidnega. Toda ali ga je kdo, kot resen študent enega od najbolj življenjskih problemov, vprašal, izprašal, kaj je videl, ga prosil, da razišče primer za primerom, tako da bi lahko imeli vsaj nekaj več dejstev, na osnovi katerih bi lahko nadaljevali, da bi lahko poiskali rešitev? To je prav tisto, kar teozofi niso naredili. Bali so se, da bi jih lahko istovetili s pogledi C. W. Leadbeatra, in zato so potisnili problem v ozadje.

Dandanes, čeprav tega mnogi med vami morda ne vedo, obstaja obširno znanje o problemu spolnosti. Toda to je znanje, pri katerem bi lahko bili mi teozofi pionirji. Zelo obžalujem, da smo mi, ki se razgllašamo za ljubitelje znanja in služitelje človeštva, nekoč igubili zelo veliko priložnost, tako za znanje kot za služenje.

Iz povedanega je očitno, da je znanje, ki ga imamo o teozofiji danes, nujno omejeno. Vsak od nas, ki je teozofski predavatelj ali pisec, lahko pozna le del teozofije. Vendar pa je celo ta del, ne glede na to kako nepopoln je, danes potreben, da bi pomagali ljudem. Ko potujemo iz dežele v deželo, ko opazujemo tamkajšnje pogoje, vidimo, kako potrebna je teozofija, celo tisti

majhen del, ki ga poznamo. Ko pogledamo v človeške pogoje in vidimo, kako so človekov duh ujele zle tradicije rase, spola, veroizpovedi, družbenega položaja in barve ter še posebej duhovništva, potem lahko jasno vidimo, kako zelo je potrebna teozofija povsod tam, kjer človek živi v podložništvu tradiciji, ujet v omejujoče ideje rase in religije, ki tako zelo prevladujejo v današnjem času.

Sedaj prehajam na poseben problem, s katerim se sooča Teozofsko društvo kot organizacija. Naj takoj na začetku povem, da bo ta problem vedno ostal, glede na to, kakšna je človeška narava. Tako dolgo, dokler so ljudje pač ljudje, bomo vedno imeli nasprotujoča si mnenja glede načinov uveljavitve velikih resnic, v katere vsi verjamemo, kajti vsak je prepričan, da sam najbolj ve, kako uveljaviti resnico. J. J. Van der Leeuw je nedavno rekel, da je v društvu preveč “razodevanja” tistega, kar naj predali Mojstri in tako-imenovani “voditelji.” Prav gotovo smo imeli od časa do časa to, kar bi lahko imenovali “razodetja.” Toda, ali bomo imeli kaj koristi od tega, če bomo potlačili kakršenkoli tip izkušnje, ki prispeva k našemu znanju? To se mi ne zdi prava pot.

Prava pot se mi po drugi strani zdi varovanje svobode mišljenja in izražanja, tako da imajo vsi znotraj društva priložnost strinjanja ali nasprotovanja. Zanimivo je, da to pomeni, še posebej ko o svobodi mišljenja govorijo mladi ljudje, da je “njim” potrebno omogočiti polno svobodo izražanja svojega mnenja, ne pa tudi starejšim. Tako se pogosto dogaja, da ljudje mislijo, ko govorijo o svobodi mišljenja, na lastno svobodo do nasprotovanja, ne pa tudi na svobodo drugih, da se strinjajo. Toda resnična svoboda mišljenja pomeni svobodo, tako strinjanja kot nasprotovanja. Duh resnične svobode ne počiva v strinjanju ali nasprotovanju, ampak v načinu, na katerega se to dvoje počne. To je razlog, zakaj deklaracija o “Svobodi Mišljenja,” ki je vsak mesec objavljena v *The Theosophistu*, pravi, da ima vsak član “pravico do svobode mišljenja in izražanja le-tega v mejah vljudnosti in upoštevanja drugih.” Če bi le razumeli, kaj pomeni vljudnost, potem mislim, da v Teozofskem društvu ne bi imeli toliko težav.

Popolnoma res je, da v njem prevladujejo teozofski “voditelji.” Toda kako naj to spremenimo? Ali lahko pokažete na katerikoli način, na katerega tako dinamična oseba kot je Annie Besant *ne bi* prevladovala, tudi če ne bi bila predsednica društva? Nič ne morete storiti, če se nekateri ljudje dvignejo nad ostale. Vendar pa je to, kar potrebujemo, korektiv za njih možno prevladovanje; to pa je zavračanje verovanja ali da bi bili vodeni. Če bo več in več članov spregovorilo, “v mejah vljudnosti in upoštevanja drugih,” o svojem ne-sprejemanju pogledov vidnih teozofskih osebnosti, bomo imeli v društvu bolj zdravo življenje.

Priznam, da se včasih, ko nek član zavrne, da bi verjel v to, kar razglša nek “voditelj,” pojavi neka vrsta društvenega ostrakizma; toda razlog za to je, da so teozofi človeška bitja in da so nekateri, če se lahko tako izrazim, teozofi z majhnim *t*, in ne Teozofi z velikim *T*. Gotovo v vsaki loži obstaja nevarnost teozofske ortodoksnosti. Vendar pa, ali je to mogoče preprečiti s prisilo? Seveda je dolžnost uradnikov lože, da skrbijo za to, da se nikoli nobenemu ne zanika popolna svoboda izražanja. Vendar pa nima smisla, da bi poskusili brzdati teozofske voditelje z besedami: “Ti se ne bi smel siliti v ospredje.” Celó če si ne prizadeva, da bi si pridobil privržence, bo pravi teozofski “voditelj” vedno začel prevladovati, najsi si to želi ali ne, že zaradi svoje osebnosti. To, kar lahko storimo, je to, da imajo znotraj društva tisti, ki se strinjajo, in tisti, ki nasprotujejo, enako pravico, da prispevajo svoje delo k teozofski stvari.

Naj v zvezi s tem vprašanjem nasprotovanja povem, da je v zvezi s tem Generalni Svet društva posredoval že dvakrat; prvič že leta 1895, ko je bilo sprejeto zelo pomembno načelo. Tedanji podpredsednik William Q. Judge je več let prejemal sporočila Mojstrov. Mnogi so jih sprejeli s hvaležnostjo, medtem ko so drugi govorili: “To so ponarejena sporočila; on jih je potvoril, on zavaja ljudi.” Po dolgi razpravi je bil W. Q. Judge naprošen naj dokaže, da so sporočila pristna. Po precejšnjem vznemirjenju se je Generalni Svet končno sestal, da bi sodil g. Judgeu zaradi zavajanja. Tedaj je g. Judge pred Svetom ugovarjal, da društvo sploh ne more opraviti nobene preis-

kave njegovega ravnanja, kajti preiskovanje, ali so njegova sporočila pristna ali ne, bi pomenilo, da društvo vzpostavlja verovanje v obstoj Mojstrov Modrosti. Svet je podprl g. Judgea in sprejel načelo, da ni stvar društva, da bi se na en ali drug način opredelilo glede obstoja Mojstrov. Zato je Svet odločil, da vprašanje pristnosti razodetij g. Judgea ni stvar, o kateri bi društvo lahko podalo neko presojo.

Kasneje, leta 1923, je prišlo do podobne situacije, in sicer, ko je določeno število članov, ki so ugovarjali temu, kar so menili, da je odmik od teozofije, zahtevalo: "Nazaj k Blavatsky! Ne sprejmimo nobenih razodetij po obdobju Madam Blavatsky kot del Teozofije." Na svojem sestanku je Generalni Svet, ki se je sestel na Dunaju, obravnaval ta problem in odločil: "Podajmo izjavo glede svobode mišljenja." Takrat je Annie Besant, ki je videla globino problema, rekla, da ne le, da ne bi smel imeti noben teozof po H. P. B. nek nadrejen položaj kot pojasnjevalec teozofije, ampak da ta izjema ne more veljati niti za H. P. B. samo. Annie Besant je rekla: "Če hočemo imeti svobodo mišljenja, potem more biti dana tudi svoboda zavračanja učenj, ki jih je podala H. P. B.."

Takrat je tudi določeno število teozofov izjavilo, da je potrebno posebno skupino teozofov, ki sicer niso imeli nobenega uradnega odnosa z društvom, vendar pa so vseeno imeli viden položaj v društvu, ker so pripadali Ezoterični Šoli, na tak ali drugačen način disciplinirati, ker imajo premočan vpliv v društvu. Drugi so govorili, da tudi tisti teozofi, ki se istovetijo z Liberalno Katoliško Cerkvijo, preveč vplivajo na društvo. Govorili so: "Poskrbeti moramo, da ti ljudje ne bodo imeli takšen vpliv na T. D." Toda, kako naj jim to preprečimo? Kako lahko preprečimo *kateremukoli* teozofu, da bi izvajal svoj vpliv na druge, če jih njegov značaj navdihuje ali pa ti verjamejo, da so njegova razodetja resnična?

Tako je Annie Besant zasnovala splošno načelo, da "nobenemu kandidatu za katerikoli položaj niti nobenemu volivcu ni mogoče preprečiti kandidiranja ali volitev zaradi kakršnegakoli njegovega mnenja ali članstva v ka-

teri koli šoli mišljenja, ki bi ji lahko pripadal.” Če se danes zdi, da ima nek član Ezoterične Šole prevladujoč vpliv na posle društva, mu tega ne moremo preprečiti. Edini korektiv, ki ga imajo na voljo drugi, je ta, da organizirajo druge Ezoterične Šole. Torej naj tudi drugi stopijo v ospredje rekoč: “Tudi mi smo srce društva.”

Človeška narava je takšna kot je, zato članom nima smisla govoriti: “Vi ne bi smeli dajati teh ali teh izjav.” Menim, da bi v Teozofskem društvu naredili bolje, ko bi *vsakemu* dopustili, da pove svoje “v mejah vljudnosti.” Popolnoma svoboden oder je varnejši za prihodnost društva kot tisti, ki bi določal, kaj se ne sme govoriti, ker ni *teozofsko*.

Zelo verjetno je v organizaciji društva veliko pomanjkljivosti; nobena organizacija ni popolna. Toda vsak član bi moral pomagati odstranjevati pomanjkljivosti: zato obstaja Generalni Svet društva. Člani Generalnega Sveta, vladajočega telesa društva, so človeška bitja in zato niso modri v popolnosti; vendar pa poskušajo ustvariti popolno organizacijo. Želijo poznati upoštevanja vredna mnenja članov. Vsak teozof lahko pomaga svojemu Nacionalnemu društvu in Mednarodnemu društvu tako, da “v mejah vljudnosti” pokaže na napake v metodi.

Toda težava je v tem, da člani kritizirajo zasebno med seboj, nimajo pa potrebnega poguma, da bi svojo kritiko naslovili na lokalne uradnike in se, če je potrebno, *borili* za reforme. Poteka veliko ohlapnega razpravljanja, a le redki si vzamejo čas, da bi se natančno poučili o tem, kaj je potrebno spremeniti, z rezultatom, da je njihova kritika sicer pogosto dobronamerna, vendar pa temelji na napačnih dejstvih. Odličen primer strpnosti imamo v primerih kritike Annie Besant, ki v svoji reviji vedno objavi vsako kritiko, ki je usmerjena zoper njo. Bolj ko je kritika ostra, več strani njene revije je na voljo kritiku. Ona je primer tiste svobode mišljenja, o kateri govorimo; ona želi, da kritiziramo. Vendar pa ona tudi odgovarja kritikom; ona ne upogiba glavo pred vsako kritiko. Nato pa se njeni kritiki pritožujejo, da skuša prevladovati.

Gotovo ne bomo nikoli imeli popolno organizacijo, vendar pa želimo delovati v tej smeri. Kot članu Generalnega Sveta mi dovolite, da omenim, kako lahko člani koristno pomagajo s svojimi predlogi. Oni bi morali najprej razumeti mehanizem društva. Mnogi ljudje kritizirajo društvo, ne da bi kdajkoli prebrali njegov Statut. Nima smisla pošiljati kritike, ki se nanašajo na vprašanja, ki so izven pristojnosti, k jih zagotavlja Statut. Če želijo spremembe v upravljanju, potem bi morali člani najprej ugotoviti, kaj je mogoče narediti in kaj ne. Seveda je mogoče Statut spremeniti, vendar pa smo, dokler obstaja, vezani na takšnega kot je sedaj.

Sedaj se mora lotiti velikega problema, ki se je pojavil pred teozofi. Ugotovljeno je bilo, da je ena od prvin nemira v društvu posledica tega, da nekateri člani želijo spremeniti društvo zaradi učenj g. Krišnamurtija. Teozofsko društvo bi se moralo *stalno* spreminjati, najsi g. Krišnamurti uči ali pa ne. To je zame aksiom. Mi bi morali stalno prilagajati delo društva potrebam ljudi, ne glede na to, ali nek Učitelj uči ali ne. Vendar pa nekateri naši kritiki pravijo: "Ali ne bi moralo Teozofsko društvo sprejeti Krišnamurtijeva učenja, stati za njim, postati posoda, v katero bi lahko preлил svoje sporočilo?"

Rad bi poudaril, da društvo ni nikoli razglašalo kateregakoli učenja katerega koli Učitelja kot edino resnico. Tako Polkovnik Olcott kot Madame Blavatsky sta se opredelila za budistično religijo, vendar pa nikoli nista rekla, da je Buda edini Učitelj. Annie Besant je naglašala čudovita učenja hinduizma, vendar pa ni nikoli rekla, da je bil Šri Krišna edini Učitelj za vse.

Po drugi strani smo razglasili, da je modro, če vsak teozof raziskuje vsako religijo in vsako mistično tradicijo. Če bi izjavili, da društvo sprejema in odobrava učenje Krišnamurtija, potem bi počeli to, čemur društvo ni bilo nikoli namenjeno. Ne podpiramo njegovega učenja, niti nismo proti njemu, tako kot tudi ne podpiramo učenja Šri Krišne niti ne tistega preroka Mohameda. Vendar pa zagovarjamo katero koli in vsako učenje, ki spodbuja Bratstvo. To bi morala biti po mojem mnenju drža Teozofskega

društva. Ker je naš prvi cilj širitev Bratstva, potem bi morala biti drža Teozofskega društva kot organizacije ta, da opogumlja vsako učenje, ki širi Bratstvo.

Nato nekateri pravijo: “Ali niste vi, voditelji društva, ne razglasili Krišnamurtija za bodočega Učitelja; in ali ga ne bi morali sedaj, ko je prišel, podpreti in opraviti njegovo posebno delo?” *Toda Teozofsko društvo ni nikoli razglasilo prihod Učitelja Sveta.* Toda, ali ga niso vodilni teozofi? Da, Annie Besant, C. W. Leadbeater, Geo S. Arundale, tudi jaz sam, mi vsi smo to rekli. Toda ne pozabite, da so bila srečanja Order of the Star (Reda Zvezde) vedno ločena od sestankov Teozofskega društva. Od samega začetka, ko so nekateri med nami razglasili, da bo mladi Krišnamurti nosilec Velikega Učitelja, in ko je to sprožilo precejšnje vznemirjenje pri nekaterih, da se bo društvo predalo tej nenavadni ideji, se je vsako srečanje Reda Zvezde odvijalo ločeno in ne pod okriljem Teozofskega društva.

Popolnoma res je, da je bil v času Konvencije poseben dan namenjen Redu Zvezde z Vzhoda. Toda to je bilo zaradi članov društva, ki so bili člani Reda Zvezde, tako kot so bili posebni trenutki med Konvencijo namenjeni drugim skupinam teozofov, ki jih zanimajo drugi tipi dela, kot na primer vzgoja, družbeno delo, umetnost in celo politika. Toda kadarkoli sem govoril o pripravi umov ljudi na sprejem Učitelja Sveta je bilo to vedno pod okriljem Reda Zvezde z Vzhoda in ne kot del mojega dela za Teozofsko društvo.

Kateremukoli članu, ki globoko verjame, da lahko nekaj ponudi, je potrebno v okviru društva ponuditi priložnost, da to predstavi. Ne mislim, da bi lahko imeli več primerov načina, na katerega je bila ta priložnost izkoriščena, kot je bilo to v življenjih dveh ustanoviteljev društva in sedanje predsednice, Annie Besant. Ko sta prišla Madam Blavatsky in polkovnik Olcott na Ceylon, sta se pridružila budizmu. Ali niso imeli tedaj teozofi pravico reči: “Ne bi se smela pridružiti neki posebni religiji; celotno društvo bosta zavezala budizmu.” Vendar pa mislim, da niti en sam hindujski

teozof ni napačno razumel sprejetje budizma s strani Madam Blavatsky in polkovnika Olcott in rekel, da ne bi smela postati budista.

Ko je leta 1893 Annie Besant začela s svojim delom v Indiji, so nekateri člani v Evropi hitro rekli - takrat sem živel tam - "G. Besant predaja celotno društvo hinduizmu." Kasneje, ko je Annie Besant v Queen's Hall začela s čudovitim nizom predavanj o Ezoteričnem Krščanstvu in prvič podala okultno razlago takšne skrivnosti kot je spreminjanje kruha in vina v Kristusovo telo, so nekateri protestantski člani rekli: "Annie Besant nas predaja rimo-katolištvu!" Kasneje, ko je leta 1911 za Krišnamurtija rekla, "Ta fant bo postal nosilec za Velikega Učitelja," je določeno število članov reklo: "Annie Besant predaja celotno društvo svojemu verovanju v Zvezdo na Vzhodu!" Ko se je Annie Besant kasneje začela zanimati za liberalno katoliško gibanje in se udeleževala njegovih obredov, so nekateri rekli: "Annie Besant predaja društvo Liberalno Katoliški Cerkvi!" In letos, ko je Annie Besant odšla v Star Camp v Ommenu, ni pa odšla v Huizen, sedež Liberalno Katoliške Cerkve na Nizozemskem, so nekateri liberalni katoliki rekli: "Kako to, da odhaja Annie Besant le v Star Camp, ne bo pa prišla k nam?"

Ena stvar je popolnoma jasna; Annie Besant potrjuje svojo svobodo delovanja in jo tudi izraža. Annie Besant ni nikoli rekla, "Sledite mi." Niti enkrat v življenju ni rekla, "Pojdite tja, kamor grem jaz." Ona ni oseba, ki bi se ozirala, da bi videla, koliko jih hodi za njo. Ona pravi, "Jaz vem, kaj je moja dolžnost in to tudi počnem." Toda nekateri so rekli: "Ali ni to neka vrsta prisile? Ko se je Annie Besant pridružila gibanju Home Rule, ko je delovala zoper Gandhijevo politiko, ali ni tudi nas silila k temu, da bi ji sledili?" Jaz odgovarjam, "Ne!" Kajti narava človeških bitij je takšna, da če nekdo odseva večjo moč duhovnega življenja, ta vpliva na vse nas. Ko sijeta sonce, bodo vse drobne rastline, ki rastejo v senci drevesa, pač v senci; toda to ni krivda drevesa.

Rešitev je, da si vsak od nas prizadeva postati voditelj, da deluje v smeri takšnega položaja, ne pa da tega obsoja. Nič ne pridobimo, če vnaprej

omejujemo svobodo katerega koli voditelja. Vendar pa mu lahko nasprotujemo, če je to potrebno, in ga razrešimo njegovega položaja. Če nam to uspe, to pomeni, da je naša politika takšna, kakršno si želi društvo.

Rekel bi, da mora biti naše delo kot teozofov raziskovanje vsakega učenja, ki pomaga vzpostavljati Bratstvo. Ker je to naša dolžnost, mislim, da bi morali vsi raziskovati neko od najbolj očarljivih učenj, ki dandanes obstajajo v svetu, vključno z učenjem Krišnamurtija. Če bo njegov nauk pravilno dojet, bo globoko pomagal stvari Bratstva. Vendar pa ne moremo predati Teozofskega društva njegovemu nauku bolj kot ga ne moremo predati naukom hinduizma ali budizma ali krščanstva.

Če govorim za sebe, potem lahko rečem, da je moja naloga, da ljudem pojasnim pomen Krišnamurtijevega učenja. Vendar pa to isto velja tudi za učenja Krista, Bude, Šri Krišne, Mohameda, Zoroastra in drugih Učiteljev. Prav pred nekaj dnevi sem napisal nekaj strani predgovora h knjigi o Mohamedanstvu in poudaril lepote Islama. Na povsem enak način bom, dokler sem član Teozofskega društva in bom preučeval Prastaro Modrost, bom naredil vse, kar zmorem, da bi ljudje razumeli pomen Krišnamurtijevega učenja.

Iz lastne izkušnje lahko o tem učenju rečem naslednje: kadarkoli, ko sem moral med svojo turnejo po Latinski Ameriki podati dve predavanji poslušalcem, ki niso nič vedeli o teozofiji ali o Krišnamurtiju, sem najprej govoril o teozofiji in pojasnil našo splošno teozofsko držo do življenja, še posebej v zvezi z Božanskostjo vseh ljudi in stvari, nato pa sem predaval o Krišnamurtijevih idealih, tako da so, "zaradi priprave njihovih umov, ki jo je zagotovilo predhodno predavanje o teozofiji," poslušalci lahko precej bolje razumeli Krišnamurtija. To je moja izkušnja. Zato menim, da je največje služenje, ki ga lahko jaz ponudim Krišnamurtiju, da nadaljujem s svojim teozofskim delom, pojasnujem velike ideale teozofije in tako omogočim svetu, da spozna, da je, ker obstaja le ena Božanska Modrost, tudi modrost Krišnamurtija del te Božanske Modrosti.

Obstaja še en vidik našega dela kot teozofov, ki ga moram sedaj obravnavati. To je delo za svet, s katerim še nismo začeli, pa čeprav nam ga je že davnega leta 1881 nakazal tisti veliki Adept, ki se imenuje Mahachohan. V določenih svojih pogledih na prihodnost Teozofskega društva, ki jih je Mojster K. H. nato predal A. P. Sinnettu, je Mahachohan najprej pojasnil, čemu naj društvo ne bi bilo namenjeno, in nato, kakšna je njegova resnična vloga. Ni bilo namenjeno temu, da postane šola magije, mesto, kjer bi se vsaki osebi, ki bi to hotela, predajala okultna učenja v zvezi s skrivnimi močmi v človeku, ne glede na to, ali si je s svojimi moralnimi zaslugami zaslužil to znanje ali ne. Resnični ustanovitelji društva, Adepti, so društvu določno namenili to, da na vse mogoče načine deluje za širitev Bratstva.

Kot organizacija za praktično Bratstvo, ima pred sabo, kot del svojega dela, prizadevanje, da zmanjša strahovit boj za obstoj, ki ga sodobna civilizacija vztrajno pogloblja. Z zmanjševanjem boja za obstoj naj bi Teozofsko društvo s pomočjo teozofije pokazalo svetu utvarnost posvetnih stremljenj. Veliki Adept je želel, da bi poučili svet o "praktičnosti prezira do zemeljskega življenja," ker je to edino zdravilo za neizrekljivo bedo ljudi. Naj navedem naslednje besede:

"Z eno besedo, kako naj se - če že tisti, ki so nam najbolj voljni osebno služiti, napačno tolmačijo glavne cilje Teozofskega društva - ukvarjamo s preostankom človeštva? S tistim prekletstvom, ki je znano kot boj za življenje in je dejanski ter najbolj plodovit vir večine stisk in gorja, in vseh zločinov? Zakaj je ta boj postal skoraj univerzalni načrt vesolja? Naš odgovor je, - zato, ker nobena religija, z izjemo budizma, ni učila uporabnega zaničevanja tega zemeljskega življenja; vse so, še vedno s to edino izjemo, preko svojih peklov in prekletstev vbile v glave največji strah pred smrtjo. Zato ugotavljamo, da boj za življenje besni najbolj silovito v krščanskih deželah, predvsem v Evropi in Ameriki, slabi v poganskih deželah in je skorajda neznan med budističnim prebivalstvom. (Na Kitajskem, kjer množice najslabše poznajo svojo lastno ali katerokoli religijo, je bilo med lakoto mo-

goče zaznati, da so matere, ki so požrle svoje otroke, pripadale krajem, kjer ni bilo nobene; in da je tam, kjer so imeli polja zgoj Bonzi, prebivalstvo pomrlo ob popolni brezbriznosti.) Učite ljudi, da bodo uvideli, da je celo najsrečnejše življenje na tej zemlji le breme in utvara; da je naša lastna Karma (vzrok, ki ustvarja učinek) tista, ki je naš lastni sodnik - naš Osvoboditelj v bodočih življenjih - pa bo veliki boj za življenje kmalu izgubil svojo silovitost.”

Mislím, da nismo kaj dosti storili v zvezi s tem delom našega dela pomoči pri zmanjševanju boja za obstoj. Kot teozofi nismo kazali takšne lakote in žeje po življenju v ne-fizičnih svetovih, da bi lahko svetu pokazali tisti “prezir do zemeljskega življenja,” o katerem govori Adept. Veliko preučujemo “Devachan” - kjer naj bi končno naša stremljenja zacvetela v vsej svoji lepoti - toda naše dojemanje vsega tega je tako ohlapno, da se le malo razlikujemo od ostalega sveta. Seveda preučujemo veliki načrt sedmih ravni, vendar pa večina teozofov glede na te ravni *od spodaj navzgor*, zaradi česar je v njihovi umih prisotno živo dejstvo, da je ta fizični svet realen in da je vse nevidno, ne le nevidno, ampak tudi zastrto in nerealno. Pri resničnem teozofu bi moralo biti ravno nasprotno.

Rezultat je ta, da posamezniki, kljub temu, da je društvo rastlo, niso postali bolj duhovni. Naše poročilo o družbenem delu je obsežno, vendar pa bi bilo še bolj učinkovito v pomoči ljudem, če bi kazali večjo lakoto in žejo po življenju v nevidnih svetovih. Dejansko je načrt pomagati svetu plemeniti, toda “svet,” ki potrebuje pomoč, ni zgolj fizična raven, ampak tudi šest drugih ravni. In ko gre za pomoč človeštvu, so te bolj potrebni “mrtvi” kot živi. Če bi več teozofov živelo ta vidik teozofije, potem mislim, da bi morali biti sposobni vzpostaviti, kamorkoli gremo, nov niz vrednot v zvezi s tem, kar predstavlja srečo. Ko bo to opravljeno, se bo zmanjšal boj za obstanek in ljudje se ne bodo več tako naslanjali na to zemeljsko kraljestvo kot se sedaj in tako grenko trpeli zaradi tega naslanjanja.

Tako dolgo, dokler ostaja še kakšna vrsta dela za Bratstvo, tako dolgo ima društvo svojo vlogo v svetu. Tako dolgo, dokler je tukaj v Indiji en sam

“nedotakljivi,” tako dolgo, dokler ostajata hinduizem in islam ločena, tako dolgo, dokler en sam nevedni hindujec ali nevedni musliman ne vesta, kako spoštovati drugega, delo Društva še ni zaključeno. In tako dolgo, dokler so v Združenih Državah njeni temnopolti prebivalci deležni družbene poldložnosti, delo za Bratstvo ni zaključeno.

Delo teozofov je potrebno v vsaki deželi in delo najmlajših teozofov je včasih enako dragoceno kot delo predsednika društva. Tako dolgo, dokler so ljudje pod oblastjo duhovnikov in rasnih predsodkov, tako dolgo bo potrebno delo za Bratstvo. Na razpolago imamo vse mogoče načine delovanja. Delovali smo v preteklosti in naše spričevalo je sijajno. Vsak ima svoje delo, svojo vlogo v Velikem Načrtu.

V vsem mojem delu je en sam cilj, ki ni razglašanje nekih posebnih teozofskih idej, ampak prizadevanje, da bi na vse mogoče načine spodbudil v srcih in umih ljudi spoznanje o Skrivnem Božanstvu v človeku, katerega Božansko Naravo je potrebno sprostiti z razumevanjem Modrosti. Če mi je teozofija predala kakšno sporočilo, potem je to gotovo tisto o skrivnosti tega ostrega prevladujočega občutka o Naravi Boga v vseh stvareh in predvsem v vseh ljudeh. Zato sem hodil okoli in poskušal učiti ljudi, katere so resnice iz preteklosti, kaj je Znanost in kakšen je njen pomen ter kaj je lepota Umetnosti in njenega sporočila. In ko sem govoril v zahodnih deželah, je bil moj namen pokazati izredno čarobnost Vzhoda in njegove duhovnosti, ta skrivnostni občutek duhovnih prisotnosti, ki ga najdemo v Indiji.

Vse to sem poskušal narediti v luči Modrosti, ne kaotično, ampak z vedenjem, da Modrost obstaja. Pravim, da Modrost obstaja, ker, bolj kot študiram, bolj spoznavam, da vesolje ni kaotična skupina sil in stvari, ampak da se v ozadju vseh stvari in dogodkov nahaja Božanska Modrost, ki “mogočno in prijazno ureja vse stvari,” Božanska Modrost, ki sije v vsem – v Naravi, v gibanju zvezd in planetov, v vsaki rastlini in živali. To isto Modrost, ki se tako čudovito nahaja v atomu, pa jaz še posebej odkrivam na obrazih majhnih otrok.

Da bi postalo naše društvo mesto srečevanja vseh, ki se skušajo ponuditi v služenje Bogu ali človeku, je zame naloga, ki se nahaja pred nami vsemi. Tako dolgo, dokler uspevamo poučiti vsakega, ki se pridruži društvu, da odkrije svojo lastno teozofijo, je prihodnost društva povsem zagotovljena. Mi moramo naučiti vsakega, da odkrije “svojo lastno teozofijo,” tako da mu pokažemo pot do njegovega najbolj notranjega Jaza; to pot pa mu lahko pokažemo tako, da ga obdamo z vsem, kar je najbolj plemenitega v vseh preteklih tradicijah in z vsem, kar je navdušujočega v sodobnih odkritjih.

Delo Teozofskega društva je, in mora vedno biti, da pušča odprta vsa vrata, ki nam sedaj zapirajo deželo Bratstva Duha, ki je dediščina vseh ljudi.

Kaj je delo teozofov?

Adyar Pamphlets, št. 210

Prav lahko bi mi zastavili vprašanje: ali razglašam neko novo religijo, nek nov evangelij odrešitve? Dandanes boste v eni deželi za drugo našli reformatorje, nekatere, ki bi radi reformirali družbene nepravilnosti, nekatere, ki bi radi izpeljali spremembe v ekonomskem življenju sveta, nekatere, ki bi radi odpravili vojno, in tako naprej, in ki delujejo na eni reformi za drugo. Ni pa veliko takšnih, ki bi delovali na reformi religije; skoraj se zdi, da so ljudje prepričani, da religija ne more pomagati pri odpravi materialnih in moralnih zlih, zaradi katerih trpi svet. Ko vidimo, da obstaja tako veliko organizacij, ki delujejo za raznovrstne odlične cilje, kaj torej počnejo teozofi?

Univerzalno bratstvo

Če vam odgovorim zelo na kratko: teozofi delujejo na tem, da bi na svetu vzpostavili obdobje Univerzalnega Bratstva. Fraza "Univerzalno Bratstvo" pomeni, da so vsi ljudje, vsake rase, na vzhodu ali na zahodu, vsake kulturne stopnje, od tiste primitivnega človeka do tiste visoko civiliziranega, vseh stopenj v življenju, najsi bogati ali revni, izobraženi ali nevedni, dobri državljani ali kriminalci, da so vsi ti bratje. Univerzalno Bratstvo ne po-

meni le to, da so temeljno vsi ljudje bratje, ampak tudi to, da so vsa naša trpljenja, tako posameznika kot sveta, posledica našega ignoriranja tega dejstva naše skupne združenosti.

Tisoči sprejemajo Univerzalno Bratstvo kot plemenit ideal; nihče ne bo nasprotoval načelu, ki bi moral biti končni cilj civilizacije. Vključen je v besedi Demokracija; jasno je objavljen v motu francoske republike: Svoboda, Enakost, Bratstvo. Ideja ni nova. Obstajajo mnogi, ki delujejo zanjo v vsaki deželi. Teozofi niso edini ljudje, ki delujejo za Univerzalno Bratstvo. Toda teozofi delujejo za Univerzalno Bratstvo na poseben način. Način našega delovanja, ideje, ki nas navdihujejo pri našem delu, so tiste, ki so vredne vaše pozornosti.

Glavna ideja v teozofiji o človeku je ta, da je on nesmrten. Z drugimi besedami, človek ni telo, ki umre ob smrti; on je zavest, ki preživi smrt telesa. Telo je oblačilo; in zapustitev telesa ob smrti ne prinese večje spremembe v zavesti ali v človekovih spominih kot tedaj, ko odložim trenutna oblačila, da bi šel spat. Tako kot oblačila niso človek, to ni niti telo. Toda, ker moram nositi oblačila zaradi določenih družbenih prikladnosti, tako tudi telo uporabljam zaradi določenega dela v življenju.

Človek je torej duh, duša; imenujmo ga s katerimkoli izrazom želimo, le da vemo, da gre za nesmrtno naravo. Ta duhovna narava v njem je ista duhovna narava, ki obstaja v vseh drugih ljudeh. Vsi ljudje so nesmrtni duše. Prav zaradi tega dejstva obstaja Univerzalno Bratstvo. Mi vsi vemo, da obstaja neke vrste Bratstvo, kajti kri ima pri vseh ljudeh isto barvo in sestavo, in ker se vsi podrejajo istim zakonom prehranjevanja, rasti, bolezni in smrti. To je bratstvo v razpadu in razgradnji. Toda Univerzalno Bratstvo teozofov je duhovno bratstvo, bratstvo življenja in sodelovanja.

Dejanska civilizacija

Ker so vsi ljudje nesmrtni duše, je to, kaj so v fizičnih telesih le malo pomembno. Otrok se lahko rodi v kraljevski družini ali pa v siromakovi. To-

da oba sta duši in zato brata. Bogati in revni, modri in nevedni, dobri državljani ali kriminalci, rjavi, rumeni, črni ali beli človek, vsi ljudje so bratje.

Popolnoma res je, da obstajajo neenakosti. Ne obstaja neenakost le v blagostanju ali revščini, ampak tudi neenakost v mentalnih zmožnostih in v moralni moči. Nekateri med nami so bolj bistri od drugih; ta razlika ni zgolj posledica vzgoje in okolja. Nekateri otroci so bistri, drugi topi; nekateri otroci si želijo sodelovati s svojimi starši in učitelji, drugi so uporniški. Obstajajo dobri in slabi ljudje, pravični ljudje in kriminalci. Neenakost obstaja; vsi jo lahko vidimo. Te neenakosti ne zmanjšujejo vezi Bratstva. Zakon Bratstva postaja vse bolj vztrajen. Kajti, velik ali majhen, bogat ali reven, dober ali slab, vsi ljudje so le kot člani v eni verigi. Moč verige je v povezanosti členov, ki skupaj prenašajo napetost, ko se veriga raztegne. Na povsem enak način civilizacija napreduje le takrat, ko so bogati velikodušni do revnih, ko modri delijo svojo modrost z nevednimi, ko so dobri potrpežljivi do zlobnih.

Glavna značilnost resnične civilizacije ni v tem, da v njej ne obstajata ne revščina ne bolezen, ali da znajo vsi brati in pisati in da je na razpolago zaposlitev za vse. Vse to so nujna in odlična svojstva nekega naroda. Ampak v tem, da ljudje ali narod kaže najvišja znamenja kulture v medsebojni pomoči, v tem, da je močni prvak šibkega, v tem, da bogati obravnava svoje bogastvo kot fond vseh, v tem, da kultivirani goreče delijo svojo prefinjenost z manj srečnimi.

Gospodarski dejavniki

Na začetku sem poudaril, da vsa naša trpljenja, najsi nekega posameznika ali naroda ali celotnega sveta, izhajajo iz našega zapostavljanja dejstva Univerzalnega Bratstva. Kdo ne ve, da je svet dandanes potopljen v trpljenje? V vsakem narodu je prisotna nezaposlenost in trpljenje izobraženih moških in žensk, ki so jih vrgli iz službe, je še posebej veliko. Med narodi obstaja silovita tekmovalnost in vsak se organizira tako, da bi tujim deželam prodal čim več kot je mogoče ter ohranjal visoko ceno svojih izdelkov.

Vodilni narodi se bojijo drug drugega in trošijo ogromne vsote za vojske in mornarice. Na vseh straneh obstajata strah in nezaupanje.

Pa vendar je dejstvo, da so narodi odvisni eden od drugega. Brez surovin kot so kavčuk, baker, bombaž in mnoge vrste rudnin, ki jih azijski narodi izvažajo v Evropo, bi bila evropska industrija ogrožena. In mi v Aziji potrebujemo stroje iz Evrope in Amerike. Najsi si še tako zelo vsak narod prizadeva biti nekaj izključnega, se osredotočati le na lasten napredek, pa je vseeno v zvezi napredkom ali depresijo povezan z vsakim drugim narodom. Frank je povezan z angleškim funtom in ameriškim dolarjem; prenos zlata iz Pariza v New York in nazaj počasi vpliva na cene izdelkov, ki jih prodajo v Saigonu. Naša sodobna civilizacija je prepojena z ljubosumjem in sovraštvom. To gotovo ni civilizacija Bratstva.

Poskušajmo si predstavljati, da sta vsak moški in ženska v vsaki deželi v svetu dojela dejstvo Univerzalnega Bratstva, da je napredek posameznika v skupnosti odvisen od napredka skupnosti kot celote in da je dobrobit posameznega naroda odvisna od dobrobiti vseh drugih narodov. Predstavljajmo si za trenutek, kakšne spremembe bi to prineslo. Prvič, vso bogastvo sveta - njegovi rudninski viri, proizvodi, od kmetijskih do industrijskih, vseh narodov - vso to bogastvo bi bilo prepoznano kot skupna last človeštva kot celote. Skrbna ureditev nekega Mednarodnega Odbora, ki bi predstavljal vse narode, bi poskrbela za ugotavljanje, koliko vsak narod potrebuje surovin, strojev in proizvodov ter koliko bi moral ta narod izvoziti. Vsi bi sprejemali načelo, da noben narod ne sme uporabiti svojih prednosti za to, da bi nadvladoval druge narode.

Mednarodni Odbor ne bi mogel ustvariti raja za vse, vendar pa bi lahko veliko storil za odpravo današnje silovite tekmovalnosti. Kaj omogoča to tekmovalnost? Z uporabo zbranega bogastva privilegiranih razredov, s kopičenjem inventivnosti ter z izkoriščanjem nemočnih množic, je določeno število poslovnih ljudi organiziralo svoj narod tako, da vlada drugim narodom. Dandanes v poslovnem svetu ne obstaja niti najmanjša predstava o tem, da plača delavcev ne bi smela biti odvisna od prodajne cene iz-

delkov, ampak od potrebe delavca po določenih pogojih za življenje, ki so bistveni za njegovo življenje kot človeškega bitja, ki nima le materialne potrebe, ampak tudi kulturne in duhovne.

Toda v dobi Bratstva vrednost franka, funta ali dolarja ne bi nakazovala blaginje Francije, Anglije ali Amerike. Kazalci, ki jih gre iskati, bi morali biti, koliko boleznih je bilo odpravljenih, koliko je v deželi vrtov in parkov, koliko ur je na razpolago za oddih, koliko moških in žensk se ukvarja s poezijo, kako malo je kriminalnih dejanj in kako prefinjeni in prijazni so postali ljudje. V dobi Univerzalnega Bratstva se bomo osredotočili na dobrobit vsakega posameznika, najsi je ta bogat ali reven, izobražen ali neizobražen. Vsak narod bo prepoznal potrebo, da sodeluje z vsemi drugimi narodi, in kdaj mora žrtvovati svoje lastne posebne interese za dobro človeštva kot celote.

V smeri te velike dobe v prihodnosti delujemo teozofi. Ne delujemo le z razmišljanji, ampak z določnimi idejami, ki so jasne in logične. Umu raziskovalca predstavljamo v preiskavo določena široka načela; ne pravimo: "Verjeti moraš, sicer boš šel v pekel," ampak: "Obstajajo določena dejstva in zakoni, ki jih lahko odkrijete sami, če vam je do tega dela. Pridobljeno znanje vas bo naredilo bolj srečne in bolj koristne."

Temeljne ideje

Dovolite mi, da vam sedaj predstavim nekatere od glavnih teozofskih idej. Prvič, vesolje ni zgolj kraj, kjer naključno delujejo naravne sile. Vsak dogodek, ki se je zgodil od začetka časa, se je zgodil v skladu z določenimi zakoni, ki so vrojeni v vesolju. Ti zakoni so izrazi Zavesti. Vse, kar obstaja, od elektrona do največje zvezde, je prepojeno z Zavestjo.

Ta temeljna Realnost je tako onstran našega dosega, da so jo modreci in svetniki poimenovali z nasprotujočimi se izrazi. Mnogi so ji naredili ime "Bog;" medtem ko so jo drugi poimenovali Zakon, Nebesa, Veliki Arhitekt, Evolucija. Vsak človek mora, v skladu s svojim značajem in izkušnjo,

določiti, na kakšen način bo gledal na to Zavest, ki usmerja vse. Trenutno jo imenujmo Bog.

Druga velika resnica je ta, da narava Boga prebiva v vsakem moškem in ženski. Mi nismo ta telesa, ki umrejo; to so le oblačila, ki jih nekaj časa nosimo in nato odložimo. Mi smo Nesmrtni duše. Popolnost Boga prebiva tudi v nas, kajti mi "živimo, se gibljemo in prebivamo" v Njem. Vendar pa se mi ne zavedamo naše Božanske Narave, dokler je ne prebudimo.

Rodili smo se zato, da uresničimo našo resnično naravo. Naše rojstvo je vstop v delavnico ali laboratorij, v katerem z delom počasi razvijamo naše sposobnosti. Vendar pa ni mogoče uresničiti Božanske Narave v nas z izkušnjami enega samega življenja. Zato se vedno znova in znova reinkarniramo. Vstopamo v življenje, se rodimo, rastemo, delujemo, zaključimo naše delo in se ponovno vrnemo. Naš povratek je smrt. Po počitku v nebesih, po rasti preko uresničitve radosti, ki smo jih načrtovali, a nismo dosegli, se ponovno vrnemo v rojstvo, bolj čisti, močnejši, modrejši, da bi nadaljevali z delom ter tako postali bolj izkušeni v mišljenju, čutenju in delovanju. To je Reinkarnacija.

Ko živimo in delujemo, včasih uspemo, včasih ne. Delamo dobro in delamo zlo, glede na to, ali nas vodi naš altruizem ali naša sebičnost. Ko delamo zlo, ustvarjamo neskladje v univerzalni harmoniji, tako da moramo obnoviti to harmonijo. Zlo, ki ga počnemo, mora biti izničeno z dobrim; dobro, ki ga počnemo, mora biti preoblikovano v bolj daljnosežno dobro. Ta proces sejanja in žetve se imenuje Karma. To je zakon ponovne ureditve, ki ga človek sproži z vsako od svojih misli, besed in dejanj.

Ker so duše božanske, so vse duše enakovredne. Obstajajo mlade in stare duše, vendar pa so vse bratje. Navkljub vsem razlikam - rojstvu, zmoglosti, okolju; rasi, veri; spolu ali barvi kože; dobro ali zlonamernosti - vsi ljudje tvorijo nedeljivo Bratstvo.

Mi vsi, veliki ali mali, nevedni ali modri, tvorimo verigo, in močnejši rastejo s pomočjo šibkejšim. Bratstvo je zakon rasti vseh ljudi.

Toda to Bratstvo se širi na vse - živali, ptice, ribe, celo rastline, gore in morja. Mi rastemo preko naše združenosti z vsemi stvarmi. Božanska Narava, ki je latentna tako v njih kot v nas, pomaga naši vrojeni Božanskosti delati korake naprej v svoji lepoti.

Božanskost v človeku

Tu moram usmeriti vašo pozornost na idejo, ki sem jo ravnokar omenil: da znotraj nas obstaja Božanska Narava, ki je polna dobrote in lepote. Ko se ozremo naokoli po svetu in vidimo tako veliko sebičnih in krutih ljudi, tako mnogo nepravičnih in takšnih, ki jim ni mar za dobrobit skupnosti in naroda, ni lahko verjeti v temeljno človekovo dobroto. Pa vendar je ena od največjih teozofskih resnic ta, da je človek, ne glede na to, koliko zla počne, v svoji temeljni naravi vseeno dober in plemenit.

Zakaj počne zlo? Zaradi nevednosti. M vsi si želimo biti srečni; to je globoko ukoreninjen instinkt v nas. Vendar pa še ne posedujemo znanja o resničnem pomenu sreče. Tavamo v našem iskanju sreče, točno tako kot človek v zatemnjeni sobi, ki se spotika ob ovire, ko jo skuša na hitro zapustiti. Noben človek ne počne zla zavestno, to je, vedoč, da je to zlo. Misli, da ne gre za zlo, ali da je to na nek način opravičljivo. Zlo v nas je posledica pomanjkanja razumevanja zakonov naše rasti, ravno tako kot je vsaka bolezen, zaradi katere trpimo, znamenje kršenja zakonov zdravja.

Dobro in zlo je ena izmed največjih ugank. Uganko začnemo reševati, ko začenjamo z aksiomom, da ima vsak človek nekje v sebi naravo Božanskosti. Vendar pa je ta, v človeku prebivajoča Božanskost, skrita; je tako zastrta pred našimi očmi, tako da pri zlobnem človeku opazimo le njegova zlobna dejanja, ne pa seme dobrote in lepote, ki skušata prebiti oklep, pognati korenine in vzbrsteti. Ali niste opazili, da so vsi veliki svetniki, vsi resnično popolni ljudje, nežni do vseh, celo do zlobnih? Zakaj? Zato, ker, ko opazujejo zlobnega človeka, vidijo, ne njegova zlobna dejanja, ampak poskuse semena dobrega, da bi se objavilo. Tako kot je z majhnim otrokom, katerega noge so še šibke in ki zato po dveh ali treh korakih pade,

tako je z zlobnimi ljudmi. Oni ne razumejo sami sebe, niti zakonov njihove resnične rasti in sreče. Vodijo jih spodbude njihovih želja, zaradi česar tavajo in povzročajo rane sebi in drugim.

Ali ste kdajkoli držali v roki grob diamant, ki še ni bil obrušen in zloščen? Grob diamant je brez sijaja, v njem ni iskre; z lahkoto bi ga zamenjali z majhnim kremenjakom. Pa vendar obstaja v tem grobem diamantu sijaj popolnega diamanta. Toda popolnost je potrebno izvabiti na površje z umetnostjo obdelave. Ta ne more spremeniti diamantovega ustroja, vendar pa uporablja poznavanje njegovega ustroja za loščenje njegovih medlih površin, dokler te ne postanejo gladke in bleščeče. V medlem diamantu, ki ga izkopljemo iz zemlje, je lepota popolnega diamanta vedno skrita.

Tako je tudi z našo človeško naravo. V najglobljih predelih nas samih smo dobrota, resnica, ljubezen in lepota. Toda kdo jih bo priklical iz teh kotičkov? Kdo bo razumel našo skrivnostno naravo in nam pomagal odkriti naš resnični jaz?

Kaj pravi Karma?

Obstaja nekdo, ki razume in ki nam bo pomagal. To je Življenje. To Življenje, ki ga moramo živeti jaz in vi, s toliko boja in bolečine ter tako malo veselja in miru, to življenje samo po sebi je naš učitelj in vodnik. Naša življenja niso takšna kot so po naključju. V svetu ni naključij. Če vidim na tleh, pod vejami, mango, ne rečem, da je tam po naključju; poznam celotno zgodbo, kako je nekoč iz mangovega semena zraslo drevo, kako je to drevo začelo po nekaj letih cveteti; kako je kmalu zatem na drevesu stotine malih mangov in kako je nekega dne, ko je določen mango dozorel, ali pa je nevihta močno stresla drevo, ta mango padel. Ves čas lahko sledim temu, kako učinek sledi vzroku; in četudi nisem bil prisoten, ko je pihal veter, vem, kaj se je moralo zgoditi.

Na povsem enak način vodi ta zakon vzroka in učinka tudi naša življenja. Ta zakon karme pravi: delaj dobro in sledila bo sreča; delaj zlo in rezultat bo nesreča. Včasih učinek sledi vzroku v trenutku; položite prst v ogenj in

takoj se boste opekli, kajti zakon Karme deluje hitro. Včasih pa je rezultat odložen; posadite nekaj semen riža in morali boste čakati nekaj dni, preden se bodo pojavili zeleni kalčki, in tedne, preden boste lahko poželi riž. Vse težave v življenju - bolečine telesa in uma, neizpolnitve naših hrepenenj, ovire, ki se pojavljajo na naši poti, ko iščemo srečo, so učinki vzrokov, ki smo jih zasnovali dolgo tega, v naših preteklih življenjih. Ne spomnimo se, kje in kdaj smo sprožili delovanje teh sil; vendar pa se k nam vračajo isti učinki. Kako naj se soočimo s temi učinki, kako naj sprejmemo našo žetev?

Moder človek sprejme svojo žetev bolečine z vdanostjo; nevedni človek postane jezen in krivi druge. Karma vas ne kaznuje, zato ker ste prekršili zakon dobrote; ampak vam pošilja rezultat kot bolečino. Toda Življenje zahteva od vas, da neprestano rastete, da bi odkrili svetu skrito lepoto vaše duše. Če ste torej modri, boste sprejeli svojo žetev bolečine brez upora; uporabili boste svoje trpljenje kot priložnost za to, da postanete bolj čisti, bolj razumevajoči do drugih, v vseh ozirih močnejši. Neumen človek bo krivil druge in s svojo zamero bo postal do njih nepravilčen ter si tako ustvaril novo žetev bolečine.

Govoril sem o težavah in trpljenjih v življenju. Vendar pa obstajajo tudi srečni trenutki. Vsako izkušanje sreče je prav tako žetev iz preteklosti. Modri človek bo sprejel takšno žetev z zahvalo in razpršil svoja semena veselja na daleč in na široko, tako da bodo vsi ljudje lahko imeli korist od njegove dobre karme; nevedni človek pa bo stiskal svojo srečo k sebi in govoril: "To je moje" in je ne bo delil z drugimi. Modri bo rasel tako s svojimi bolečinami kot radostmi; tako kot grob diamant, ki je vpet v brusilno kolo, bo modri človek uporabil vsako Karmo, ki se vrne k njemu, za izpopolnitev svojega značaja.

Karma narodov

Tako kot v človekovem življenju ni naključij, tako kot je vsak njegov dan le stvar pobiranja žetve iz preteklosti ali sejanje za prihodnjo žetev, tako je

tudi s svetom kot celoto. Svet, ki je sestavljen iz milijonov ljudi, ima udi svojo dobro in zlo Karmo, kolektivno Karmo teh milijonov ljudi. Kajti današnji prebivalci sveta so bili njegovi prebivalci pred petsto leti, pred tisoč leti, v drugih deželah. Ko se ponovno rodijo, prinesejo s seboj svojo preteklo Karmo. Tako kot seje dobro in žanje srečo, ali pa seje zlo in žanje bedo, človek, tako je tudi z Narodi. Moški in ženske, ki sedaj živijo v nekem narodu, so živeli skupaj v preteklosti v neki drugi deželi; tam so si pomagali ali pa škodovali drug drugemu. Vračajo se skupaj, da bi izčrpali sojo Karmo. Narodi se dvigajo in padajo, imperiji prihajajo in odhajajo, ne po naključju, ampak zaradi Karme. V ozadju rasti narodov in imperijev je nespremenljivi zakon Karme. Če si narod dovoli, da njegovi nemočni pripadniki trpijo, če si dovoli, da močni izkoriščajo slabotne, potem se narod ponovno rodi, da preko nesreče za nesrečo požanje svojo Karmo. Obstaja strog, nepopustljiv sodnik, ki sodi brezobzirnim, krutim, mogočnim, tako ljudem kot narodom. To je Karma. Karma včasih deluje hitro, včasih pa je delovanje odloženo; vendar pa deluje stalno in nihče ne more ustaviti njenega delovanja z molitvijo ali kesanjem.

Univerzalnost Življenja

Tako kot mora prehajati otrok, zato da bi se vzgojil, iz razreda v razred, iz vrtca do univerze, tako je tudi vsakim od nas. Ne le, da ne smemo početi zlo, ampak se moramo veseliti dobrega in ga ustvarjati na vseh straneh. Ne le, da moramo biti potrpežljivi, ampak tudi močni, da bi razvili svojo lastno pobudo. Ne le, da moramo posedovati dober intelekt, ampak tudi sočutno srce, ki razume. Vsaka krepost, ki so jo lahko predstavlja vaša domišljija, je potrebna za izpopolnitev vašega značaja. Šola in univerza našega urjenja pa je Življenje. Vodeni od zakona Karme se rodimo vedno znova in znova, enkrat kot moški, drugič kot ženska; včasih v telesu vzhodnjaka, včasih tistemu zahodnjaka. Svet, s svojimi rasami, narodi, posli, umetnostmi in znanostmi - to je naša univerza, na kateri se izpopolnjujemo.

Ko se ponovno rodimo, prinesemo s seboj naše pretekle zmožnosti. Če sem bil v svojih preteklih življenjih dober glasbenik, bom imel naravne

sposobnosti za glasbo celo kot otrok. Če sem živel kot skopuh, ali pa kot krut moški ali ženska, bom kazal ta svojstva celo kot otrok. Ne prihajam naključno v družino, v kateri se rodim; moj oče, moja mati, moji bratje, sestre, moja žena ali mož, moji otroci, vsi, ki so karmično povezani z mano, so bili to povezani z mano že v preteklosti. Prijatelj, ki ga imam sedaj predano rad, je bil tisti, ki mi je pomagal v preteklem življenju, ki je z ljubeznijo izvalil iz mene dobroto. Sovražnik, ki je do mene krut, je tisti, ki sem ga v preteklem življenju ranil. Povsod obstaja Karma, za posameznika, za narod, za cel svet.

A s prehajanjem dob se svet počasi spreminja. Življenje za življenjem vsak od nas postaja bolj plemenit in bolj prepojen z ljubeznijo. Ker se vsi vračamo življenje za življenjem, ponesemo z vsako dobo civilizacijo k višjemu cilju. Vse to pa se ne odvija mehanično, ampak ker za vsem tem obstaja načrt.

Veliki načrt

Tako kot mora obdelovalec diamanta poznati znanost obdelovanja diamanta, tako kot ima on v svojem umu načrt za delo, ki ga bo opravil, tako je v ozadju sveta obstaja načrt za njegovo rast iz ene na drugo stopnjo civilizacije. Ali ne obstaja znanost o rastlinah, ki se imenuje botanika? Ali ne razkriva botanika študentu, da vse rastline rastejo v skladu z zakonom, ki je vrojen v naravi? Tako obstaja tudi v svetu vrojen načrt za njegovo evolucijo. Nekateri imenujejo ta načrt Božanski Um, ki usmerja evolucijo; drugi ga imenujejo Dharma ali zakon Pravičnosti. Če vam bo do tega, da preučujete teozofijo, vam bo predstavljeno precej, kar bo potrdilo, da dogodki v svetu niso naključni. Migracije ljudstev, vzpon in padec imperijev, prihod ene religije za drugo, pojavljanje vladarjev, pesnikov, umetnikov - vse to je del Velikega Načrta, ki skuša organizirati življenja ljudi tako, da bi vsak človek razkril dobroto in lepoto, ki sta skriti v njem.

Recimo, da bi po nekem čudežu prejeli popolno razumevanje pomena vašega življenja, zakaj ste se rodili z določenimi sposobnostmi in ne drugimi,

zakaj so se od vašega rojstva do sedaj odvili raznovrstni dogodki; ali vam ne bi takšno razumevanje pomagalo rešiti uganke, s katerimi se vsakodnevno soočate? Recimo, da bi prejeli tudi razumevanje razlogov za zapletene dogodke v svetu, zakaj obstajajo med narodi ljubosumja in kakšen bo zato rezultat; ali ne bi zaradi takšnega razumevanja postal svet bolj zanimiv?

To je vrsta razumevanja, proti kateremu vas lahko vodi teozofija. Ko boste preučevali teozofijo, boste začeli razumevati samega sebe, vašega prijatelja, vašega sovražnika, vašo deželo, celoten svet. Najprej boste odkrili, da ni nikjer naključij, ampak da povsod deluje zakon; in drugič, da celoten svet in njegove milijone ljudi vodi Božanski Razum. Vaš um bo začel povsod odkrivati razloge; vaša sočutja se bodo okrepila, ko boste spoznali, da se svet počasi premika proti sreči, navkljub strahoviti teži njegove sedanje bede.

Teozofija poziva k delovanju

Recimo, da bi vas nekdo popeljal na puščoben predel dežele, ki meji na prenaseljeno mesto, ki se ne more širiti in v katerem živijo moški in ženske v takšni gneči, da ni mesta niti za en sam park ali otroško igrišče; recimo, da bi vam ta človek rekel: "Pripeljali bomo vodo z gora, zgradili kanale, posadili žito, zelenjavo in drevesa; tukaj bomo naredili park, tam gledališče in tam igrišče za staro in mlado; podrli bomo to nezdravo mesto in pripekljali tisoče v to puščavo, ki jo bomo spremenili v vrt; pridi, ali mi ne boš pomagal?" Kakšen bi bil vaš odgovor? Ali ne bi sodelovali, ko bi enkrat sprevideli, da je takšen čudovit načrt dejansko mogoče uresničiti?

Podobno je z življenjem, ko enkrat dojamete glavne teozofske ideje. V ozadju tragedije vašega življenja, v ozadju tragedije sveta kot celote, boste odkrili čudovit načrt. Modrost, ki jo boste prejeli preko teozofije, bo vaši najgloblji intuiciji razkrila, da se v ozadju Načrta nahaja neskončna ljubezen Boga, ki se izliva preko ljubezni in usmiljenja, in da bo načrt dosegel veličasten uspeh, kajti nobena človeška volja se ne more zoperstaviti končni

Božanski Volji. Teozofija se vam bo razkrila kot poziv k delovanju, kot klic, da napredujete kot zagovornik soljudi, ki se bori za odpravo zla v vsaki obliki - brutalnosti, krutosti, pijančevanju, bolezni, korupciji, nevednosti in apatiji.

Teozofija vas bo poučila o tem, da je edini način hoje po poti k vaši lastni sreči delo za srečo drugih. Preko njenih učenj boste spoznali, da lahko pomagate, četudi lahko pogosto čutite, da ste vi tisti, ki najbolj potrebujete pomoč. Božanska Modrost, kar je teozofija, ne bo neka vrsta religije, ki bi vam jo nudili drugi, ampak notranja luč vaše lastne duše, ki ste jo odkrili, ker ste odvrgli obvezo z vaših oči in tako lahko sedaj vidite sami.

Delo za druge

Po celem svetu, v šestinpetdesetih deželah (v času nastanka članka, op.p.), teozofi delujejo zato, da bi odprli dobo Bratstva. Vedo, da ta Zlata Doba ne more nastopiti takoj; tako kot trajalo stoletja, da so se ustvarila in ohranjala trenutna zla, tako bodo potrebna stoletja, da bi jih odpravili. Toda njihova srca so predana temu delu; vedo, da bodo, ko bodo oni zapustili ta svet, druge generacije teozofov nadaljevale z delom, dokler ne bodo v novi inkarnaciji znova nadaljevali sami.

Mi teozofi nismo drugačni od preostalih soljudi; zaslužiti si moramo za življenje s svojim poklicem, kot uradniki, kot trgovci, kot delavci. Smo takšni kot ste vi. Pa vendar smo drugačni; to pa zato, ker gledamo daleč naprej in vidimo veličastno prihodnost za vse ljudi in za nas same. Vemo, da bo naša odrešitev prišla, ne od nekega zunanjega odrešitelja, ampak iz nas samih, s tem ko bomo postali plemenitejši in nežnejši. Naše navdušenje raste z vsakim dnem, ko bolj in bolj razumemo Božansko Modrost, ki se imenuje teozofija. Radi bi delili naše navdušenje z vami; okužili bi vas radi z našim idealizmom, z našim pogumom; z vami bi radi delili naše upanje in našo tolažbo. Od teozofije smo prejeli tako veliko in to bi radi delili z vami. Zaradi tega sem prišel v vašo sredino, da bi vas srečal kot svo-

je brate, da bi vam razkril, da sem vaš brat, in da lahko kot teozofi sprememo cel svet v eno Bratstvo.

Po smrti kaj?

Na svetu ni religije, ki človeku ne bi obljubljala nesmrtnosti. Krščanstvo in hinduizem, budizem in islam, vse nam pravijo, da smrt ni tudi konec človeka. Vendar pa je to sporočilo namenjeno naši intuiciji, našemu verovanju, ne pa našemu razmišljajočemu intelektu. Toda, mi bi vseeno radi vedeli, kaj nas čaka onstran groba. Ali si to vedenje lahko pridobimo?

Vsak, ki mu ni žal napora, lahko sam, brez pomoči in trikov medijev, ugotovi, da smrt ne pomeni prenehanje delovanja zavesti. O tem govorijo tudi znanstvena dela ljudi, kot so Sir W. Crookes, Sir O. Lodge, A. R. Wallace, Sir F. Barrett in F. W. H. Myers. Psihološke raziskave potrjujejo, da se ob smrti duša ne razprši; a nič več.

Več znanja o tem vprašanju si lahko pridobimo z metodo, ki ne temelji na sporočilih duhov, ampak omogoča, da ljudje sami spoznajo, kaj je onstran smrti. Ta metoda spoznavanja vključuje posebno urjenje, ki pa je znanstveno urjenje. Če želimo metodo razumeti, moramo najprej preučiti, kako se človek uči. Ko rečem: "Vidim te črke," je to, kar se dogaja, zapleten proces. Sonce zasnuje v skrivnostni, nevidni substanci, ki ji pravimo eter, vibracijo, ki povzroči vibriranje mojega očesnega živca. Ta vibracijo nato prenese v možganski center, in Jaz, Ego, ki zaznam to vibracijo, pravim:

“Vidim.” Enako je z vsemi drugimi našimi čuti - s sluhom, vonjem, tipom in okusom.

Pri slepem človeku se očesni živec ali možganski center, ne odzivata. Toda svet je navkljub temu še vedno poln svetlobe. Oči ne vidijo materije v vakuumski cevi, dokler ta ne začne žareti, potem ko smo vklopili elektriko.

Recimo, da obstajajo nekateri ljudje, ki imajo posebno vrsto živčnega odzivanja, ljudje, ki vidijo eter in druge tipe materije, ki jih znanost še ni odkrila. Vidijo, vendar ne v transu, ampak povsem budni, ob popolnem delovanju vseh petih čutov. To ni neko predvidevanje - to je dejstvo. Jaz, ki to pišem, lahko potrdim, da je okoli mene silno živ svet materije, ki prežema vso to materijo, ki jo poznamo. Ta svet vidim ponoči in podnevi, v vsakem trenutku, najsi berem, poslušam, mislim ali gledam. In to, kar vidim, je le droben del tistega, kar vidijo ljudje, katerih “oči so bolj odprte” od mojih.

Resnični svet je veliko večji od tega, ki ga vidimo z našimi čuti. Prežema naš zrak, naše trdne stene, naše svetove iz bolj fine materije. Dvema področjema tega širšega sveta okoli nas smo dali ime Astralni Svet in Nebeški Svet.

Moje telo - moje telo iz mesa, kosti in krvi, moje fizično telo - je sestavljeno iz materialov vidnega sveta, vendar pa imam tudi telo iz astralne materije in tudi telo iz nebeške materije. Ta tri telesa ima vsak človek. Astralno in nebeško telo sta po podobi enaka fizičnemu telesu, bivata sočasno in ga prežemata.

Vsak človek, v budnem stanju, uporablja vsa ta tri telesa. Nebeško telo za svoje težnje in ideale, astralno za svoja čustva, in fizično, ko želi kaj narediti v vidnem svetu. Ponoči pa, ko človek “spi,” odloži svoje telo iz mesa in živi v astralnem svetu in v svojem astralnem telesu ter v svojem nebeškem telesu. Medtem ko fizično telo spi - to telo ima svoje lastno življenje in lastno zavest, ki je podobno življenju in zavesti živali, in skoraj podobno življenju in zavesti otroka - resnični človek plava nad njim ter misli in čuti.

Včasih potuje, si ogleduje nove stvari, doživlja nove izkušnje, ki se jih tu in tam spominja kot “žive” sanje.

Ob smrti odložimo telo iz mesa, tako, kot smo to naredili nešteto krat, ko smo šli spat, le da se tokrat vanj ne vrnemo več. In to je tudi vsa sprememba. V kakšnem stanju se znajdemo? Še vedno smo tukaj, kot prej. Vzemimo tipičen primer. Človek, ki je bil navezan na svojo ženo in otroka, umre doma v postelji. Ko telo zaspi, človek začne svoje življenje v astralnem svetu, v svojem astralnem telesu. Vendar je še vedno v sobi. Vidi svoje jokajoče sorodnike, čuti njihove misli in čustva. Toda med njim in sorodniki je nastala ovira, misel sorodnikov, da je mrtev, da je odšel, da ga ni več. Ko bi le razumeli! Mrtvi je še vedno ob njih in ne daleč stran. Po smrti je tam, kamor ga vleče njegov interes.

Nikoli ne bi smeli misliti, da je mrtvi odšel nekam na drugo stran. Nikoli ne bi smeli misliti na njegove napake. Misliti bi morali na njegove kvalitete, ki ste jih pri njem odkrili. Ne, na njegovo sebičnost. Misliti bi morali na njegove nesebične nagibe in dejanja. Morali bi ga idealizirati, kajti to pomeni, da vidite resničnega človeka, dušo, ki nikoli ne upada, ampak postaja vse bolj in bolj sijoča.

Po smrti ljudje najprej vstopimo v življenje v astralnem svetu - dolgo nekaj dni, mesecev, let. Različno, v skladu z značajem naše narave ob smrti. Nato vsi vstopimo v Nebesa, tudi najslabši. Kajti Nebesa so tisto obdobje po smrti, v katerem začnejo cveteti semena dobrega v nas, ki smo jih posejali med življenjem.

Toda človek mora rasti naprej. Bog je za naša srca in ume preveč nedosegljiv, da bi lahko spoznali ves Njegov sijaj v eni sami življenjski izkušnji. V Nebesih sicer rastemo, v sreči. Toda vrniti se moramo na zemljo, da ponovno preizkusimo svoje moči. Zato se vračamo.

Prav sedaj je nastopilo neko izjemno obdobje v procesu evolucije. Kajti v zgodovini človeštva nastopijo krize, ko stari svet umira in se rojeva novi. Za obema, za smrtjo in za življenjem, stoji Bog. Tistim, ki, skupaj z Njim,

stojijo na strani življenja, ponuja priložnost, da se odpovejo Nebesom in se takoj povrnejo v rojstvo, da bi pomagali obnavljati uničen svet.

To, kar je potrebno storiti, ni problem smrti, ampak življenja. Le, če vemo, kaj je življenje, kaj naj bi bilo življenje, če imamo odprte oči in spoznamo veliki Božanski Načrt, potem ni smrti. Vedite, da ste Duša, ki ne more umreti. Ko to spoznate, potem življenje nosi Nebesa v vašem srcu in Božanski Načrt v vašem umu. Življenje za življenjem, dokler se krog rojstev in smrti ne izčrpa.

Za to se “rodimo” in za to “umremo,” onstran rojevanja in umiranja pa se nahaja nikoli zaključena, očarljiva, pustolovščina, odkrivanje Boga in odkrivanje samega sebe. To je največja skrivnost Življenja, ki je nobena smrt ne more uničiti in grob premagati.

CURUPPUMULLAGE

JINARAJADASA se je rodil leta 1875 na Ceylonu sinhalskim budističnim staršem. Ko je bil star trinajst let je srečal C. W. Leadbeatra, ki je bil takrat na Ceylonu in kot Olcottov zastopnik nadziral delo budističnega Teozofskega društva in izobraževalno gibanje, za katerega je bil odgovoren. Po nenavadni izkušnji je Jinarajadasa odšel z g. Leadbeatrom v Anglijo, kjer je ta skrbel zanj in za Sinnettovega sina. Tam je srečal tudi Madam Blavatsky.

Leta 1896 se je Jinarajadasa vpisal na St. John's College v Cambridgeu in štiri leta pozneje diplomiral iz orientalskih jezikov. Študiral je tudi pravo.

Nato se je vrnil na Ceylon, kjer je postal predstojnik Buddhist Ananda College v Colombu, ki ga je ustanovil g. Leadbeater. A se je kmalu vrnil v Evropo in nadaljeval študij na univerzi v Pavii, v Italiji. Ker je že znal francosko, je kmalu izpopolnil še italijanščino in kasneje španščino ter portugalščino, jezika, ki sta mu kasneje prišla še kako prav, ko je obiskoval Latinsko Ameriko. G. Jinarajadasove poti – potoval je največ med vsemi predsedniki - so ga popeljale večkrat po Indiji, v Burmo, večino Evropskih dežel, na Javo, v Avstralijo, na Novo Zelandijo, v Z. D. Amerike, Srednjo in Južno Ameriko, Britansko otočje, Mehiko, Kanado, Kubo, Puerto Rico, Ceylon, Japonsko, Singapur, Hong Kong, Saigon, itd. Mnoge države je obiskal večkrat ter vedno opozarjal na nujnost predanega služenja ali 'dela' za Teozofijo.

Ko je leta 1945 umrl dr. Arundale, je bil g. Jinarajadasa izvoljen za predsednika in na tem mestu, navkljub slabemu zdravju, nadaljeval s svojim neumornim delom za društvo, katerega zgodovino je izjemno dobro poznal, kar razkrivajo njegove številne knjige in članki. Kot predsednik je bil skrbnik arhivov in poskrbel, da je bilo gradivo dobro ohranjeno.

G. Jinarajadasa je napisal mnogo knjig, od katerih je med študenti najbolj priljubljena *First Principles of Theosophy*, ki je bila že večkrat revidirana in ponovno izdana ter prevedena v številne jezike. Privačno napisan niz drobnih knjižic pa je usmerjen v daljno prihodnost.

Umril je 18. Junija 1953 po zapletih s sladkorno boleznijo in težavah s srcem.